

ଆକାଶ କାହିଁକି ନୀଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି ଲାଲ

ନରସିଂହମିଶ୍ର

ଆକାଶ କାହିଁକି ଜୀଲ ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି ଲାଲ

ଲେଖକ :
ଶ୍ରୀ ନରସିଂହ ମିଶ୍ର

ପ୍ରକାଶକ :
ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶନ
ପ୍ରିଣ୍ଟ୍ ରୋଡ୍, କଟକ-୧

ପ୍ରକାଶକ :

ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶନ

ମିଶନ୍ ବେଡ଼୍, କଟକ-୧

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶନ : ୧୯୮୯

ମୁଦ୍ରଣ :

ଉତ୍କଳା ପ୍ରିଣ୍ଟିଂ ଓ ପବ୍ଲିଶିଂ

ମିଶନ୍ ବେଡ଼୍, କଟକ-୧

ମୂଲ୍ୟ—ଟ. ୭୦୦

(ଛଅଟଙ୍କା ମାତ୍ର)

ଏ ବହିରେ ଏହି ବିଷୟ ସବୁ ଅଛି

ବିଷୟ	ପୃଷ୍ଠା
୧ । ଡାହାଣୀ ଆକୃତି	୫
୨ । ଘର କହେ କାହାଣୀ	୧୦
୩ । କର୍ପର ଯାଇଛି ଉଡ଼ି	୧୭
୪ । ବାଉଁଶ	୨୧
୫ । ଆମ ପୋଷା କୁକୁରର କାହାଣୀ	୨୫
୬ । ପିଠା ପଣା	୩୦
୭ । ଶିକାରୀ ଗଛ	୩୭
୮ । ଫଗୁଣ ଫଗୁ	୪୨
୯ । ପଶୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କ କଥା	୪୭
୧୦ । ଆକାଶ କାହିଁକି ନୀଳ ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି ଲାଲ	୫୨

ପିଲାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଅସରନ୍ତ ପ୍ରଶ୍ନ
 ଭଜିମାରେ । ଠିକ୍ ସମୁଦ୍ରର ଅଗଣିତ ଲହଡ଼ି ପରି ।
 ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ବଡ଼ ମଣିଷ
 ମାନେ ମଧ୍ୟ ହଡ଼ ବଢ଼େଇ ଯାଆନ୍ତି । ସବୁ
 ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଖୋଜି ମିଳେନା । ଏ
 ଛୋଟିଆ ବହୁଟିରେ ସେହିପରି ପିଲାଙ୍କ
 କେତୋଟି ପ୍ରଶ୍ନର ମିଠାଳିଆ ଉତ୍ତର
 ଗପ ଛଳରେ ଦିଆ ଯାଇଛି ।
 ଅନେକ ଅଜଣା କଥାର
 ଉତ୍ତର ଏଥିରେ ଅଛି ।

ତାହାଣୀ ଆଜୁଅ

ବଠଲର ସେଦନ ଯିବ୍ । ସେ ନୂଆ ଗପ ଶୁଣିବ ।
ଜେଜେବାପାଙ୍କୁ ଘର ହଇରାଣ କଲଣି । ତା ସାଥରେ
ଆସି ମିଶିଗଲେଣି ଲପି, ଲିଶା, ଦଳୁ, ମିଳୁ, ଆଉ
ସେମାନୀ । ପରସ୍ପରର ଗପ ଶୁଣି ଶୁଣି ଚଟା ଲାଗିଲଣି ।
ଏଥର ନୂଆ ଗପ ଶୁଣିବେ ।

ଲପି କହଲା, “ଜେଜେବାପା ! କାଲି ରାତରେ
ଆମର ସମୁଦ୍ର କାହିଁକି ଏତେ କୋରରେ ଚଳେଇଲା ?

ବିଠୁ କହଲା, ସେପରି ସେ ତାହାଣୀ ଆଜୁଅ
ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ଲପିନାନୀ, ତୁ ଜାଣିରୁନା ! କାଲି
ତାହାଣୀ ଆଜୁଅ ଆମ ବାଡ଼ିତଳକୁ ବୋଲି ଆସିଥିଲା ।
ମୁଁ ଦେଖିଲେ, ବନ୍ଧୁକରେ ଠୋକର ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏକା
ଥରକେ ସେ ମାରୁଥାନ୍ତା ଚତୁର୍ପଟଙ୍ଗ । ସମୁଦ୍ରଟା ଘର
ଡରକୁଳା । ସେଇଟାବି ନାକ କାନ୍ଦୁରା ।

ଲିସା କହଲା, “ହଁ, ମୁଁ ବି ଦେଖିଛି । ତାହାଣୀ
ଆଜୁଅଟା ଆସି ଆମ ପିକୁଳି ଖାଇଲା । ତାପରେ ନାଚ
ନାଚ ଗଲା । ତୁ ଜାଣିରୁନା ସେମାନୀ, ତା ହାବୁଡ଼େ ଅଡ଼
ଗଲେ ସେ ପେଟଭିତରେ ପଶିଯାଇ କୋର ପକାଇବ ।
ମଣିଷ ରକତ କାନ୍ତକର ମରିଯିବ ।

ଲପି କହିଲା, “ବିଜୁକୁଳୁ ନୁହେଁ । ଆମ ଦବ କହୁଥିଲେ ସେଇଟା ତାହାଣୀ ନୁହେଁ ବୋଲି । କଅଣ କେମିତି ନଆଁଟାଏ । ଆଜ୍ଞା ଜେଜେବାପା, ତମେ କହିଲ, ସେଇଟା କ’ଣ ?

ଜେଜେବାପା ଗଲା ସଫାକରି କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବୁଝିଲ ପିଲାଏ ! ତମେସବୁ ଭୂତ, ପ୍ରେତ, ତାହାଣୀ, ଚରଗୁଣୀ ନାଁ ଶୁଣିଲେ ଡରୁଛ ନୁହେଁ ?

ବଠଲ କହିଲା, ଆଉ... ତମେ ଡରୁନ ।

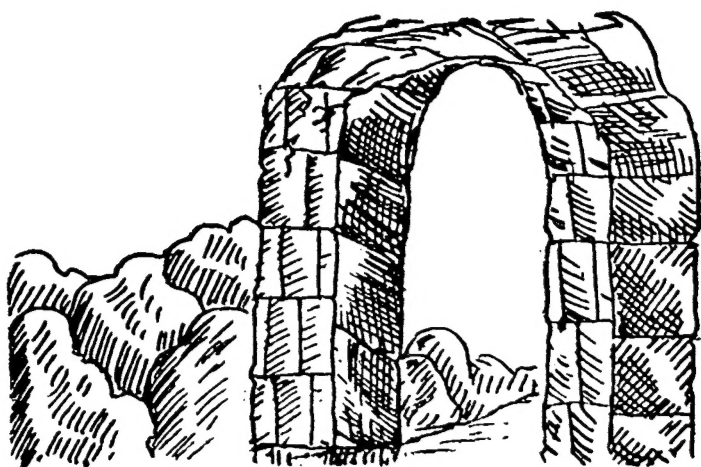
“ନା ମୁଁ ଡରେନା । ମୁଁ ଜାଣିଛି, ସେଇଟା ଗୋଟାଏ ଆତ୍ମା । ଚରଗୁଣୀ ଆତ୍ମା କହି ମିଛଟାରେ ଆମେ ଡରୁ । ଚରଗୁଣୀ ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ଡରେଇବା ପାଇଁ ଏମିତି ନାଟିଏ ଦିଆଯାଇଛି । ସେ ନାଟା ସାଥରେ ମଣିଷର ଭୟଟା ମିଶି ରହିଛି । ହେଲେ ଡରବାର କିଛି ନାହିଁ ।

କେମିତି ? କହୁନ । ପଢ଼ୁରଲ ରୋମାନୀ ।

ମୁଁ ପଢ଼ି ସେଇଜଥା କହୁଛି । ଜୀବଜନ୍ତୁ ମରିଗଲେ ତାକୁ ଘୋପାଡ଼ି ଦିଆଯାଏ । ତାଙ୍କ ଦେହ ପଡ଼ିଯାଏ । ଆଉ କେତେକ ଗଛଲତା ସବୁ ପଡ଼ିଯାଏ । ଏହି ପଢ଼ିଯିବା ଜିନିଷରୁ ଗୋଟାଏ ଗ୍ୟାସ ବାହାରେ । ସେଇ ଗ୍ୟାସ ରାତିରେ ଜଳିଉଠେ । କାଲି ରାମୁକୁ ଏଇ ଆତ୍ମା ମଣାଣି ପାଖରେ ଦେଖିଥିଲ ମଣାଣି, କବର

କାଗା, ସନ୍ତ ସନ୍ତୁଆ କାଗାରେ ଏଇ ଗ୍ୟାସ ଥାଏ । ଏହା ମାଟି ପାଖରୁ ଟିକିଏ ଛାଡ଼ି ଉପରେ ଉଠୁଥାଏ । ରାତରେ ପକନରେ ଏହା ଏଣେତେଣେ ଖେଳିଯାଏ ।

ହଁ ହେଉଥିବ । ମଶାଣିରେ ମଲ ଜୀବସବୁ ପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଦେହରୁ ସେ ଗ୍ୟାସଟା ବାହାରୁଥିବ । କହୁଲ ଲାଗି ।

ମିଠଲ ପରୁରଲ, “ଜେଜେବାପା ! ସେଇଟା ଜଳେ ପୁଣି ଲାଗିଯାଏ । ତାହାଣୀ କଣ ଜୁଟି କର ବସି-ଥାଏ ଓ ବତୀ ଲାଗିଗଲେ ପୁଣି ଜାଳି ଦିଏ ।”

ସମସ୍ତେ ଏକ ସହୃଦ ହୁଏ ଉଠିଲେ ।

ଜେଜେବାପା କହଲେ, “ନା ତାହାଣୀ ଚରଗୁଣୀ
ବୋଲି କିଛି ନାହିଁ । ବିଜୁଆମାନେ ଶବ ଖାଆନ୍ତି । ସତ୍ତା
ପରୁ ମାଂସ ଖାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କ ପାଟିରେ ସେଇ ଗ୍ୟାସ
ଥାଏ । ସେମାନେ ଆଁ କଲେ ପକନରେ ତାହା ବାହାର
ଆସି ଜଳି ଉଠେ । ପାଟି ବନ୍ଦ କଲେ ଆଉ ଜଳେନି ।

ବିଜୁଆ ଦଉଡ଼ୁଥିବା ବେଳେ ରାତରେ ନଆଁଟା
ଦଉଡ଼ିବାର ଜଣାଯାଏ । ଲେକେ କହନ୍ତି ତାହାଣୀ
ଦଉଡ଼ୁଟି ।

ଖାଲି ତା ନୁହେଁ ସନ୍ତସନ୍ତୁଆ ଜାଗା, ମଶାଣି
ଅଞ୍ଚଳରେ ଏ ବାଷ୍ପଟା ଥାଏ । ପବନରେ କେତେବେଳେ
ଜଳିଉଠେ । କେତେବେଳେ ନାହିଁ ।

ଆଜ୍ଞା କେଜେବାପା ।

ସେଇଟା ଯଦି ଗୋଟାଏ ନିଆଁ ତାହେଲେ ଘର
ଦ୍ଵାର ପୋଡ଼ିପକାନ୍ତା । ପବନରେ ଉଡ଼ି ଆସିଲେ ଗାଁ
ପୋଡ଼ି ଯାଆନ୍ତା ।” ପଚ୍ଚରଲ ଲମ୍ବା ।

“ହଁ, ବଢ଼ିଆ ପ୍ରଶ୍ନଟିଏ ଏଥର ପଚ୍ଚରଲ । ସେଇଟା
ଗୋଟାଏ ନିଆଁ ନୁହେଁ । ଆଜୁଥଟା ଦେଖାଗଲେ ଆମେ
କହୁ ନିଆଁ ଜଳିଲ ବୋଲି । ସବୁ ଆଜୁଥ ନିଆଁ ନୁହେଁ ।
ତମେ ଜୁଲୁଜୁଲୁଆ ପୋକ ଦେଖିଥିବ । ତା ଦମରୁ ଆଜୁଥ
ବାହାରେ । ସେ କଣ ଜଳୁଛି । ବଜୁଆ ପାଟିରୁ ସିମିତ
ଆଜୁଥଟା ବାହାରେ । ସେ ଚ୍ୟାସଟା ଆଜୁଥ ଦଏ । ଆମେ
ସେ ଆଜୁଥଟାକୁ ଦେଖୁ ।”

ପିଲାଏ ଏଥର ସମସ୍ତେ ବୁଝିଲେ । ଏକସ୍ଥରରେ
କହିଲେ ବଢ଼ିଆଗପ । ଆମେ ଆଉ ତାହାଣୀ ଆଜୁଥକୁ
ଭରିବୁନି । ଦଜୁ ତାଳି ମାର ମାର ନାଚଲ ।

ଘର କହେ କାହାଣୀ

ଜେଜେବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲସା ଆଉ ଲପି ଆସି-
ଗଲେଣି । ବନ୍ତୁ ଆଉ ବଠଲ ଘର ଭିତରେ ମାଡ଼-
ଗୋଳରେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଦନ୍ତୁ କାଟି ପକାଇ ଦେଲା । ବଠଲ
ମାନକର ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ବସିଛି । ଯେତେ ଡାକିଲେ ବି
ଶୁଣୁନି । ମିଠଲ କୁମ୍ଭକଣ୍ଠ ପରି ବୀର ଗୁହାଣୀରେ ମାଡ଼
ଆସୁର ଜେଜେବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ । ଆଜି ଗୋଟାଏ ନୂଆ
ଗପ ଶୁଣିବେ ।

ବଠଲ ଟିକିଏ ଟିକିଏ କଥାରେ ମାନ କରେ
ବୋଲି ଜେଜେମା ତାକୁ ନା ଦେଇଛନ୍ତି ମାନଗୋବିନ୍ଦ ।
ଜେଜେ ଡାକିଲେ “ମାନଗୋବିନ୍ଦ” ଏଥର ମାନ ଶୁଣି ।
ଆସ ଆଜି ଗୋଟାଏ ନୂଆଗପ କହବି । ଘର କହେ
କାହାଣୀ । ଘର ତା ନିଜ କାହାଣୀ କହବ ।”

ବଠଲ ବେଶୀ ସମୟ ଅଭିମାନରେ ବସି ପାରିଲାନି ।
ମୁହଁ ଫଣ ଫଣ କରି ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲା । କହିଲା, “ଦନ୍ତୁ
କାହିଁକି କାଟି ପକାଇଲା କି ?

ଦନ୍ତୁ ସାଥ୍ ସାଥ୍ କଟି ଫିଟାଇ ଦେଲା । ବଠଲ
ମୁହଁରେ ହସ ଖେଳିଗଲା । ସେ କହିଲା, “ଜେଜେବାପା,

ଘରଟା କଣ କଥା କହେ ? ସେ କଣ ମଣିଷ ହୋଇଛି ?
ତମେ ଆମକୁ ଏମିତି ଠକୁର...ନା ?

ଜେଜେବାପା କହିଲେ, “ଏ ସଂସାରରେ ସମସ୍ତେ
କଥା କହନ୍ତି । କିଏ ପାଟି କରି କହେ, କିଏ ଭୁନ ଭୁନ

କହେ, କିଏ ଖାଲ ଶବ୍ଦକରେ, ଆଉ କିଏ ନୀରବରେ
କହେ । ସବୁର ଭଷା ସମସ୍ତେ ବୁଝି ପାରନ୍ତିନି ।

ଆଉ ତମେ ଘରର ଭଷା ବୁଝିଲ ? ପଚାରିଲ
ନିଠଲ । ହଁ ମୁଁ ବୁଝିଲି ।

“ଲିସା ପଚାରିଲା । ଘର କି କାହାଣୀ କହିଲା ?
ଆମକୁ କୁହ ।

ଜେଜେବାପା କଥା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

“ଥରେ କଣ ହେଲା, ଗୋଟାଏ ତନମହଲ
ଘର ଥିଲା । ତା ପାଖରେ ଲେକଟିଏ ଝାଟିମାଟିର ଗୁଡ଼ିଆ
କରି ରହୁଥିଲା । ଦିନେ ସେ ଦହଜା ଭିତରେ କଳି ହେଲା ।
କୋଠାଘର କହୁଥାଏ, “ମୁଁ ବଡ଼, ଦେଖ୍ କେଡ଼େବଢ଼ିଆ ।

ମୁଁ କେତେ ଅଳଙ୍କାର ପିନ୍ଧିବି । କମିତ ସଜ୍ଜା ଯାଇଛି ।
 ତୁଟା କେଡ଼େ ହୀନ ମାନ । ମାଟି କାଦୁଅରେ ତଆର ।
 ପାଣି ଗୋପେ ପଡ଼ିଲେ ଝଡ଼ି ପଡ଼ିବୁ । ସାତଛନ୍ଦ୍ର
 ବରଷିଲେ ବି ମୋର କିଛି ହେବନି ।

କୁଡ଼ିଆ ଘର ‘କହିଲ, “ତୁ କଣ ବଡ଼ ପଣିଆ
 ଦେଖେଉଛୁ ମ । ଦରକାର ଅନୁସାରେ ମଣିଷ ତା ଘର
 କରେ । ତୋ ମାଲିକ ତା ଦରକାରକୁ ନେଇ ଗଢ଼ିବ ।
 ମୋ ମାଲିକ ମୋତେ ତା ଦରକାର ଅନୁସାରେ
 ଗଢ଼ିବ । ତୁ କୋଠା ଘର ମୁଁ ମାଟି କୁଡ଼ିଆ । ତୁ ମୋ-
 ଠାରୁ ଜନମ । ମୁଁ ତୋର ମା ତୁ ମୋର ହିଅ !

କୋଠାଘର ପଚାରିଲା, କେମିତି ?

“ଆଜ୍ଞା ଶୁଣ ! ମଣିଷର ଆଗେ ଘର ଫର କିଛି
 ନଥିଲା । ଯୋଉଠି ପାରିଲା ସେଇଠି ରହୁଥିଲା । ଗଛ ମୂଳ,
 ପଥର ଖୋଳ, ଗଛ ଉପର ତାର ରହିବା ଜାଗା । ଏଇ
 ପଶୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କ ପରି ସେ ଖରା ବରଷା କାଜର ସହେ ।
 ସେଥିକୁ ତାର ଖାତର ନଥାଏ । ତା ଦହ ବି ଖରାପ
 ହୁଏନି ।

ବିଠଲ ପଚାରିଲା, ‘ଆଉ ତା ଜିନିଷ ପକ୍ଷ କୋଉଠେ
 ରଖେ ?’ ଜେଜେ କହିଲେ, “ଶୁଣ, ଘର କଣ କହୁଛି ।

ଆଗେ ମଣିଷ ଲଙ୍ଗଳା ହୋଇ ବୁଢ଼ୁଥିଲା । ତାପରେ
 ଗଛର ବକଳା ଅଣ୍ଟାରେ ଗୋଡ଼ାଇଲା । ତାର ଜିନିଷ
 ପକ୍ଷ କିଛି ନଥାଏ । ମୁନିଆ ପଥର, ବାଡ଼ି ତାର ଜିନିଷ ।

ତଳେ ପଡ଼ିଥାଏ । କିଏ ବା ନେଉଛି ମଣିଷ ସବୁ ଦଳ
 ଦଳ ହୋଇ ବଣରେ ରହନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଦଳ ଆଉ
 ଗୋଟିଏ ଦଳକୁ ଭେଟିଲେ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଯୁଦ୍ଧ ହୁଏ ।
 ଦ ପାଖରୁ ବହୁତ ମଣିଷ ମରନ୍ତି । ତା ପରେ ବାଘ ଆସି
 ସେମାନଙ୍କୁ ଖାଇଯାଏ । ସିଂହ ଖାଇଯାଏ । ହାତୀ ଦଳ
 ଚକଟି ଦଏ । ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଏକାଏ ।

ସେମାନଙ୍କ ଦାଉରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ, ସେ
 ପଥର ଖୋଳରେ ଆସି ରହନ୍ତି । ପଥର କାଟି ଗୁମ୍ଫା
 ତିଆରି କଲେ । ସେଇଟା ହେଲେ ତାର ଘର । ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା
 ମିଳିଗଲା । ଗଛ ବପରେ ମଞ୍ଚା କରି ରହନ୍ତି । ପଶୁଙ୍କ
 ଉପଦ୍ରବ ଟିକିଏ କମିଗଲା । ପାଣି ଜାଗା ମାନଙ୍କରେ କୁଦ
 ଉପରେ ମଞ୍ଚା ଗଢ଼ିଲା । ଗୁରୁ ପାଖରେ ତାର ପାଣି ।
 ମଝିରେ ତାର ମଞ୍ଚା ବିପଦରୁ ରକ୍ଷା ମିଳିଲା ତାକୁ । ସେ
 ଖରା ବରଷାରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ଘର କରି ନଥିଲା । ଅସଲ
 କଥା ହେଲା ବିପଦ ଆପଦରୁ ରକ୍ଷା ଖାଇବ ।

କୋଠା ଘର କହନ୍ତି ମୁଁ କିମିତ ତୋର ହୁଅ ?

ସେଇ କଥାତ କହୁଛି । ମଣିଷ ତାପରେ ମାଟିକୁ
 କାଦୁଅ କରି ସେଥିରେ ଘର ଗଢ଼ିଲା । ମାଟି ଘର । ଠିକ୍
 ମୋର ପରି । କାଠ ଗଣ୍ଡି ପୋତ ତା ଉପରେ ମାଟି
 ଲେପି ଘର କଲା । ତା ପରେ କାଦୁଅକୁ ଇଟା ପରି କରି
 ଶୁଖାଇଲା ଖରାରେ । ତାକୁ ଯୋଡ଼ି କାନ୍ଥ ଗଢ଼ିଲା ।
 ତା'ଉପରେ ଛତା ଛପର କଲା । ଗଛର ଲତା, ମଲା ଜୀବର
 ତନ୍ତୁରେ ବନ୍ଧାବନ୍ଧି କଲା ।

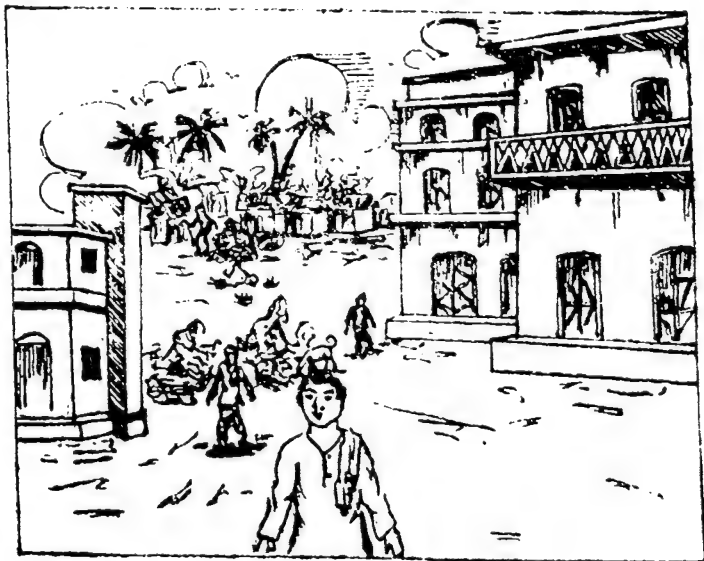
ମଣିଷ ଆସ୍ତେ ସତ୍ୟ ହେଲା । ଜୁଗା ପଟା ପଢ଼ିଲା ।
 କଥା କଥା ଶିଖିଲା । ମାଂସ, ଚାନ୍ଦ ମୁନ ଗୁଡ଼ି ଖିଣ୍ଡିଲା ।

ଗୁଣ ବାସ କର ଜାଣିଲ । ଆମର ରୂପ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ
ବଦଳିଲା । ତା ସାଥରେ ଯିଏ ଥିଲେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବଦଳାଇଲା ।
ଆମେ ଘର ମାନେ ବି ବଦଳି ଗଲୁ । ତୁ ଆଗେ ମୋର
ପରି ଥିଲୁ । ମୋର ଭିତରୁ ତୁ ଜନମ ହୋଇ ଏଡ଼େ ବଡ଼
ହେଇଛ । ତା ମନ ବୁଝିଲ । କଳି ବନ୍ଦ ହେଲା ।

ଲିପା କହିଲା ଲିପି । ମଣିଷ ଆଗେ ଯୋଉ ଲଗା
ଗଢ଼ୁଥିଲା, ଖରାରେ ଶୁଖାଉଥିଲା । ଏବେ ତାହା
ପୋଡ଼ି ଛି । ଆମ ଏ ଘରଟା ପୋଡ଼ା ଲଗାରେ ଗଢ଼ା
ହେଉଛି । ଏଇ ଦେଖୁନୁ ସାମନା ଘରଟା ପୋଡ଼ା
ଲଗାରେ ଗଢ଼ା ହେଉଛି । ସେଇ ପୋଡ଼ା ଦିନ

ମହଲ କୋଠାଘର, ସେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ପୋଡ଼ାଇଟାରେ
ତଥାର ।

ଲଘି କହୁଲ, “ଆମ ଗାଁ ଘର ସବୁ ମାଟିରେ
ତଥାର । ବଣ ଜଙ୍ଗଲରେ ଲେକେ ସେଇ ପୁରୁଣା କାଳିଆ
ମାଟି ପଥର ଘରେ ରହୁଛନ୍ତି । ପଥର ଖୋଳରେ ବି
ରହୁଛନ୍ତି ।

ଜେଜେ କହୁଲେ ଇଜିପଟ ଦେଶର ଇମିତ ମାଟି
ପଥର ଘର ଅଛି ଯାହା ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ହେଲେ
ରହୁଛି । ଗ୍ରୀସ ବୋଲି ଗୋଟିଏ ଦେଶ । ସେ ଦେଶର
ଲେକେ ମଣିଷକୁ ନୂଆ ତଙ୍ଗର ବଢ଼ିଆ ବଢ଼ିଆ ଘର
ତଥାର ଶିଖାଇଲେ । ସେ ଘର ଭର ପୁନର । ତା କାନ୍ଥରେ
ଫେରି ରହ ସେତେବେଳେ ସବୁ ହୋଇଥିଲା, ତାହା

ଦେଖିଲେ ମନ ଛାଡ଼ିବନି । ସେମ ଦେଶର ଲୋକ ଗ୍ରୀଷ୍ମ
ଦେଶର ଲୋକଙ୍କଠାରୁ ଘର ତଥାର ଶିଖିଥିଲେ ।

ଗରବ ଲୋକେ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା କାଳିଆ ଘରକୁ
ଏବେ ବି ରଖିଛନ୍ତି । ଧନୀ ଲୋକମାନେ ଦନକୁ ଦନ
ଘରର ରୂପ ବଦଳାଉଛନ୍ତି । ତାକୁ ଆଉର ସୁନ୍ଦର
କରୁଛନ୍ତି । ମଜରୁତ ଓ ଅଳ୍ପ ଖର୍ଚ୍ଚରେ ଘର ତଥାର
ପାଇଁ ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ନୂଆ ଜିନିଷ ବାହାର କଲେଣି ।
ଯାହା ଦେଲେ ବି ମଣିଷ ତାର ଝାଟି ମାଟିର କୁଡ଼ିଆକୁ
ଛାଡ଼ି ପାରବନି ।

ଜେଜେ ପଚାରିଲେ ଗପଟା କେମିତି ଲାଗିଲା ?
ଲିସା ଲିପି କହିଲେ ବଢ଼ିଆ ଲାଗିଲା । ବଠଲ୍ ମେଠା
କହିଲେ, ଆମକୁ ଭଲ ଲାଗିଲାନି । ମାଙ୍କଡ଼, ସାଜୁ, ହରିଣ,
ବାଘ, ହାତୀ କଥା କହିଲାନି ।

କର୍ପୁର ଯାଇଛି ଉଡ଼ି

ଜେଜେମା ତାଙ୍କ ପେଟର ସାଉଁରୁ ଆସନ୍ତି ।
 ତାଙ୍କର ସେଇ ପୁରୁଣା କାଳିଆ ପେଡ଼ି ପେଟର । ତାକୁ
 ଖୋଲି ଦେଲେ ପିଲାଙ୍କର ମେଳା । ଲାପି ବଠୁ ଚଲେଇ
 ଉଠିଲେ, “ଆସରେ ପିଲେ ଜେଜିମାଙ୍କ ପେଡ଼ି
 ଉଣ୍ଡାଳିବା । ଜେଜିମା ତାଙ୍କର ପାକୁଆ ପାଟିରେ ହସ
 ମାଡ଼ି ଦେଲେ । କହିଲେ, ହଉ ! ହଉ ! ଦେଖ .. ଦେଖ ।
 ପୁରୁଣା କାଳିଆ ଜିନିଷ ତମ ଆଖିରେ ପଡ଼ୁନି । ଆମ
 ବେଳକୁ ଆଜିକାଲି ପର ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ବାକସ ନ ଥିଲା ।
 ଏଇ ବେତ ବୁଣା ପେଡ଼ି । ବାଉଁଶ ପାତରେ ତଥାର
 ପେଡ଼ି ପେଟର । ଅତ ବେଶି ହେଲେ କାଠ ସିନ୍ଧୁକ ।

ଜେଜେମା ପେଡ଼ି ଭିତରର ଜିନିଷ ଖୋଲାଉ
 ଆନ୍ତି । ପିଲାଏ କହିଲେ ଏ...ଭିତରଟା କଣ ଚନ୍ଦ୍ର ଚନ୍ଦ୍ର

ମହା ମହା ହୋଇ ବାସି ଯାଉଛି । କଣ ଅତର ପକେଇବ କି ।

ବୁଢ଼ୀ ଚରା ଧୋବ କନା ଖଣ୍ଡେ ବାହାର କରି ପିଲଙ୍କୁ ସୁଆଇ ଦେଲେ । କହିଲେ, “ଆହା ! କର୍ପୂର ଉଡ଼ି ଯାଇଛି । କନା ଖଣ୍ଡକ ପଡ଼ିଛି । ଲିପି ପଢ଼ିଲ, “ଜେଜିମା ! କର୍ପୂର କାହିଁରେ ତଥାର ।

ମୁଁ ସେଗୁଡ଼ାକ କହି ପାରିବନି । ଆମେତ ବଜାରରୁ କଣି ଆଣୁଚେ । ତୁ ଜେଜେ ବାପାଙ୍କୁ ପଢ଼ିରେ ସେ କହି ଦେବେ ।

“ତାଙ୍କୁ କଣ ସବୁ କଥା ଜଣା ?”

“ପଢ଼ି ଦେଖ, ସେ କହି ପାରୁନା ନା ନାହିଁ ।”

ଲିପି ଜେଜେ ବାପାଙ୍କୁ ପଢ଼ିଲ । ଜେଜେ ବାପା କହିଲେ, “କର୍ପୂର ଗଛରୁ ମିଳେ । ଲିପି ତାର ଆଖି ଦୁଇଟା ଡମା ଡମା କରି ଦେଇ କହିଲ, “କର୍ପୂର ଗଛ ଅଛି ?

“ହଁ । କର୍ପୂର ଗଛ ଅଛି । ତୁ ଜାଣିବ... ଶରତକୁ ଲାଗି ଚନ୍ଦ୍ର ଦେଶ, ଜାପାନ ଦେଶ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛୁ । ଏଇ ଚନ୍ଦ୍ର, ଜାପାନ, ଆମେରିକା ଆଉ ଫର୍ମୋଜା ବୋଲି ଆଉ ଏକ ଦେଶରେ କର୍ପୂର ଗଛର ବଣ ରହୁଛି । ତାକୁ କର୍ପୂର ଅରଣ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କୋଉ ପୁରୁଣା କାଳରୁ ଏ ଅରଣ୍ୟ ସବୁ ଅଛି ।

ବିଚିତ୍ର ଚନ୍ଦନ ବନ ପରି ସେ ଦେଶର କର୍ପୂର ବଣ । କର୍ପୂର ଗଛ ଗୁଡ଼ିକ ସବୁବେଳେ ବା ମୁଆଁ । ତାର ଗଛ, ପତ୍ର, ଫୁଲ, ଫଳ, କାଠ ସବୁ ବାସେ ।

କର୍ପୂର ଗଛ ତରଣ ଫୁଟରୁ ଚାଲିଗା ଫୁଟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ
ଭଜ । ଚାହିଁଲେ ଆଖି ପାଇବନି । ଲାପି ପୁଣି ଆଖି
ଢିମା ଢିମା କରି କହିଲା, “ଏ...ତରଣ ଚାଲିଗା ଫୁଟ
ଭଜ !

“ହଁ ସତରେ, ତାଠୁ ବ ଆଉର ଭଜ ଗଛ ଅଛି । ଏ
ଗଛର ପତ୍ର ସବୁ ମୋଟା । ଗଛର ଅଗ ସବୁ ମୋଟା
ଗଛର ଅଗ ପତ୍ରରେ ଛାଣି ହୋଇ ରହିଥାଏ ।

ଆମେରିକାରେ କର୍ପୂର ବଣ ଅଛି । ଶୁଆ କଡ଼ରେ
ଏ ଗଛ ସବୁ ଲଗା ଯାଇଛି । ଶୁଆରେ ଗଲବେଳେ
ବାସନା ମହକି ଉଠେ । ଫର୍ମୋଜା ଦ୍ଵୀପରେ ପ୍ରଚୁର
କର୍ପୂର ଗଛ ଅଛି । ତେଣୁ ଏହାକୁ କର୍ପୂର ଦ୍ଵୀପ ବୋଲି
କୁହାଯାଏ ।

ଆଜ୍ଞା ଜେଜେ ବାପା ! ଏ ସବୁ କର୍ପୂର କିମିତି
ତଥ୍ୟର ଦ୍ଵୟ ? “ଜେଜେ ବାପା କହିଲେ, “ଆମେ ଆଜି-
କାଲି ଯେଉଁ କର୍ପୂର ବ୍ୟବହାର କରୁରୁ ସେ ସବୁ ଗଛରୁ
ବାହାର ନାହିଁ । ଏଗୁଡ଼ିକ ନିଜର କର୍ପୂର । ଅସଲ କର୍ପୂର
ଗଛରୁ ମିଳେ । କର୍ପୂର ଗଛର କାଠକୁ ଚୁକୁଡ଼ା ଚୁକୁଡ଼ା
କରି କଟାଯାଏ । ସେଥିରେ ବାଷ୍ପ ଯୋଗ କରାଯାଏ ।

ଲାପି କହିଲା, ବାଷ୍ପ ମାନେ ଗ୍ୟାସ ତ ।

ହଁ, ସେଇ ଗ୍ୟାସ ସାଥରେ କର୍ପୂର ମିଶିଯାଏ ।
ତାକୁ ପୁଣି ଅଣ୍ଟା କରି ଦିଆଯାଏ । ଅଣ୍ଟା ଡେଇଲେ ଏଥିରୁ
ସରୁ ସରୁ ଦାନା ଆକାରରେ କର୍ପୂର ବାହାରେ । ଏହା
ଛଡ଼ା କର୍ପୂର ତେଲରୁ ମଧ୍ୟ କର୍ପୂର ମିଳେ ।

ଆଜି କାଲି ବଜାରରେ ମିଳୁଥିବା କର୍ପୂର ଅଧିକାଂଶ
ନକଲି । ଠିକ୍ କର୍ପୂର ପରି ବାସନା । କାମ ମଧ୍ୟ କିଛି
ପରିମାଣରେ କର୍ପୂର ପରି । ବୈଜ୍ଞାନିକମାନେ ପରୀକ୍ଷା
କରି କାଣିଛନ୍ତି । କର୍ପୂର ଭିତରେ ଅଛି ଉଦ୍‌ଜାନ,
ଅମ୍ଳଜାନ ଆଉ ଅଙ୍ଗାରକ ।

ବାଟ ମିଳିଯିବା ପରେ ଆଉ ଗଛ ଉପରେ କର୍ପୂର
ପାଇଁ ନିର୍ଭର କରିବାକୁ ପଡ଼ୁନି । କର୍ପୂର ସେମିତି
ସୁବାସରେ ଭରଣ ସେମିତି ତାର ଔଷଧ ଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଅଛି ।
ଏହା ବାୟୁକୁ ସଫା କରେ । ଏଥିରୁ ବାସନା ସାବୁନ ମଧ୍ୟ
ତିଆର ହୁଏ । କର୍ପୂର ବାକ୍ସରେ ପକାଇଲେ କୀଟ ସବୁ
ମରି ଯାଆନ୍ତି । ଦାନିକା ଜୁଗା ପଟା ବହୁପଦ୍ୟ କୀଟ ଦାଉରୁ
ରକ୍ଷା ପାଏ । ଜେଜେ ମାଙ୍କ ପେଡ଼ିରେ ତାଙ୍କର ବୋହୂ,
ବେଳର ରେଶମି ଶାଢ଼ି ଅଛି । ତାକୁ କୀଟ କାଟିବେନି
ବୋଲି ସେ କର୍ପୂର କନାରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଥିଲେ । କର୍ପୂର
ଉଡ଼ିଯାଇଛି... କନାଖଣ୍ଡକ ପଡ଼ିଛି ।

ଜେଜେ ମା ହସି ଉଠିଲେ । ହସି ଉଠିଲ ଲପି ।

ବାଉଁଆ

ସେ ଦିନ ପିଲାମାନେ ଖେଳୁଥିଲେ । ମିଠଲ୍ କମଳା ଟାଏ ଛଡ଼ାଇ ସେଥିରୁ ଅଧାନେଇ ଦଳକୁ ଦେଲା । ଦଳ କହିଲା, “ମୁଁ ଖାଇବିନି । “ନେ ..ମୋ ସାଙ୍ଗଟା ପରା । ନେଏ ।”

“ନା...ମୁଁ ତ ନେବିନି କହିଲି ।”

ନବୁନି କଣ କହିବୁ...ନ...ବୁ...ନି । ମୁଁ ଦଉଡ଼ି, ତୁ ନ ବୁନି ? କଟିମିଟି କରି ଚାହିଁଲା ମିଠଲ ଦଳକୁ । ତାପରେ ଦାନ୍ତ କାମୁଡ଼ି, ତା’ ଉପରକୁ ମାଡ଼ିଯାଇ ବାଁ ହାତରେ ଦ ଚାରିବିଧା ଥୋଇଦେଲା । ଗୋଁ...ରେ କରି କାନ୍ଦି ଉଠିଲା ଦଳ । ବିଜୟୀ ବୀର ପରି କାନ୍ଥକୁ ଆଉଟି ଛିଡ଼ା ହୋଇ-ଥାଏ ମିଠଲ । ଜେଜେ ବାପା ଦଉଡ଼ି ଆସି ତାକୁ ଟାଣି

ଆଣିଲେ । ଲପି, ବଠ, ଲସା, ଗେମାନୀ ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଚାହିଁ ଆନ୍ତି ।

ତୁ ବାଉଁଶ, ତୋ ବାଁ ହାତଟାକୁ ଏଥର ଦଉଡ଼ିରେ ବାନ୍ଧି ଦେବ । ତୁଟା ବଡ଼ ଦୁଷ୍ଟ । କହିଲେ ଜେଜେବାପା । ସେ ମୁହଁଟାକୁ ହାଣ୍ଡି ପରି କରି ସେମିତି ଛିଡ଼ା ହୋଇ ଥାଏ ।

ଲପି କହିଲା, “ଜେଜେବାପା, ବୁଝିଲନା, ସେ ମିଠାଳତା ଏବେ ଭରି ଦୁଷ୍ଟ ହୋଇଗଲାଣି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ବାଁ ହାତରେ ବାଡ଼ିଉଛି । ଆଜ୍ଞା, ସେ ବାଁ ହାତରେ ସବୁ କାମ କାହିଁକି କରୁଛି । ଡାହାଣ ହାତରେ କରୁନି କାହିଁକି ? ଆମେ ସବୁ ଡାହାଣ ହାତରେ କାମଧନ୍ଦା କରୁରୁ । ଆମର ଡାହାଣ ହାତଟା ଚଞ୍ଚଳ, ତାର ବାଁ ହାତଟା ଚଞ୍ଚଳ । କାଗଣ କଣ ।

ସବୁ ପିଲଏ ଖେଳ ଛାଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଲେ କଥା ଶୁଣିବାକୁ । ସେ ସେମିତି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାଏ ।

ଜେଜେ ବାପା କହିଲେ, “ସେଇଟା ବାଉଁଶଟା । ତାର ବାଁ ହାତ ଡାହାଣ ହାତ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ଚଞ୍ଚଳ । ଶହେ ଲୋକରେ ପ୍ରାୟ ଚାରି ପାଞ୍ଚଜଣ ଭିମିତି ଥାଆନ୍ତି । ବାଁ ହାତରେ ସବୁ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଡେବରଆ ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ ।

ହଁ ସେ, ଭିମିତି କାହିଁକି ହୁଏ ? ପଚାରିଲା ଲସା ।

ଜେଜେବାପା କହିଲେ, ତୋର କାଲି ଜୋତା କଣ ହୋଇଛି ?

“ଢି... ।”

ଦୋକାନ କମିତ ଦେଲ ?

ପାଦ ଆଗ ମାପିଲ, ତା ପରେ ସେଇ ମାପର ଜୋତା ଆଣି ପିନ୍ଧାଇଲ । ଆଜ୍ଞା ଦଇତା ଯାକ ପାଦର ମାପତ କାର୍ଯ୍ୟ ସମାନ ହେଲନି । ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଅନ୍ୟଟି ଟିକିଏ ସାନ ।

ସମସ୍ତଙ୍କର ପାଦ ଇମିତ ବଡ଼ ସାନ ନା ଏକା ମୋର ।

ନା...ସବୁର ପାଦ ଗୋଟିଏ ପାଦଠାରୁ ଅନ୍ୟ ପାଦଟି ଟିକିଏ ସାନ ଥାଏ । ଦ ପାଦ କିନ୍ତୁ ସମାନ କାମ କରନ୍ତି ।

ଏପରି କାହିଁକି ହୁଏ ?

ତାର କାରଣ ହେଉଛି, ଆମେ ଦେହଟାର ଗଡ଼ଣରେ ଅସମତା ରହୁଛି । ଆମର ବାଁ ଆଉ ଡାହାଣ ପାଖରେ ଟିକିଏ ଛୋଟ ବଡ଼ ରହୁଛି । ତମେ ଦର୍ପଣ ନେଇ ମୁହଁ ଦେଖୁନ, ଦେଖିବ ଡାହାଣ ପାଖ ମୁହଁ ବାଁ ପାଖ ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ଫୁଲିଲା ପରି ଜଣା ପଡ଼ିବ । ଆମର ପାଟି ଭିତରଟା ସମିତ । ଡାହାଣ ପାଖ ବେଶି କାମ କରେ । ଡାହାଣ ଗାଲଟା ବାଁ ଗାଲ ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ବଡ଼ । ଡାହାଣ ଆଖି ବାଁ ଆଖି ଅପେକ୍ଷା ଟିକିଏ ବଡ଼ ।

ମିଠଲର ଗୁଗ କୁଆଡ଼େ ଚାଲିଗଲାଣି । ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କହିଲା, “ଜେଜେ ବାପା ! ତମେତ ଡାହାଣ ପାଖକୁ ଏତେ ତାରଫ୍ କରୁଛ । ଦେଖ ମୋର ବାଁ ହାତଟା ବଡ଼ ।

ସମସ୍ତେ ହସ ଉଠିଲେ । ଦଳୁ କହିଲା ତୋ ବାଁ ହାତଟା ଚଗଲା । ଜେଜେବାପା କହିଲେ, ହଁ ମୁଁ ତୋ ବାଁ ହାତ କଥା କହୁଛି । ବୁଝିଲ ପିଲାଏ ଇମିତ ହେବାର

କାରଣ ହେଲା, ଆମର ମୁଣ୍ଡ ଭିତରେ ଯେଉଁ ବ୍ରେନ ଅଛି, ତାର ଗଢ଼ଣର ଅସମତା ନେଇ ଇମିତ ହୋଇ-
ଥାଏ । ମଣିଷ ବ୍ରେନର ବାଁ ପାଖ ଦେହର ଡାହାଣ
ପାଖଟାକୁ ଚଳାଏ । ସିମିତ ତାର ଡାହାଣ ପାଖ ଦେହର
ବାଁ ପାଖକୁ ଚଳାଏ ।

ଆମ ବ୍ରେନର ବାଁ ପାଖ ଶରୀରର ଡାହାଣ ପାଖ
ଉପରେ ଅଧିକ ପ୍ରଭାବ ଥିବାରୁ ଆମର ଡାହାଣ ପାଖ
ବେଶ ଚଞ୍ଚଳ । ଅଧିକାଂଶ ଲୋକଙ୍କ ପାଖରେ ଏହା
ଦେଖାଯାଏ । ଏପରି ଅଳ୍ପ କେତେକ ଲୋକ ଆତ୍ମାନ୍ତ
ଯାହାଙ୍କର ବ୍ରେନର ଡାହାଣ ପାଖ ବେଶି କାମିକା ଫଳରେ
ଦେହର ବାଁ ପାଖ କାମ ଅଧିକ ଚଞ୍ଚଳ । ସେମାନଙ୍କର
ଡାହାଣ ହାତ ଅପେକ୍ଷା ବାଁ ହାତ ଅଧିକ କାମ କରୁଥାଏ ।
ସେଇଥିପାଇଁ ସେମାନେ ବାଉଁଶ । ଆମ ମିଠଳ କଥା
ସେଇଆ । ତା ବାଁ ହାତଟା । ସବୁଥିରେ ଆଗୁଆ ।

ପିଲାଏ ସମସ୍ତେ ହୋ ହୋ ହୋଇ ହସି ଉଠିଲେ ।

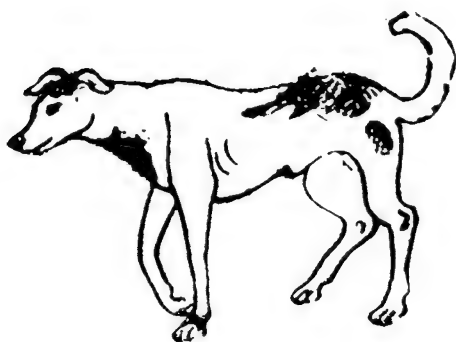
ଜେଜେ କହିଲେ ଏଇ ବାଁ ଡାହାଣର ପ୍ରଭେଦ
ଗୋଡ଼ରେ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଦି ଗୋଡ଼ର ଚଳ ସମାନ ନୁହେଁ ।
ଆମର ବାଁ ପାଖରେ ଅଛି ହୃଦ୍‌ପିଣ୍ଡ ଆଉ ଡାହାଣ
ପାଖର ଲିଭର୍ । ଭିତର ଗଠନରେ ମଧ୍ୟ ଅସମାନ
ରହୁଛି । ଆମ ଦେହ ଗଠନରେ ମଧ୍ୟ ଅସମାନତା ରହୁଛି ।
ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେଇକଥା । ସମସ୍ତଙ୍କ
ପ୍ରକୃତ ମଧ୍ୟ ସମାନ ନୁହେଁ । ଅସମାନତା ଭିତରେ ସବୁ
ଠିକ୍ ଚାଲୁଛି ।

ପିଲାଏ ବୁଝିଗଲେ । ପୁଣି ଖେଳରେ ମାଡ଼ଲେ । ●

ଆମ ପୋଷା କୁକୁରର କାହାଣୀ

ବଠଲ୍ ସେଦିନ ତା' କୁକୁର ଛୁଆକୁ ଆଉଁଷୁ ଥାଏ ।
ଛୁଆଟି ଲଞ୍ଜ ହଲଇ ଥାଏ । ତା ସାଥରେ ଆସି ମିଶଗଲେ
ସାଙ୍ଗମାନେ । କୁକୁର ଛୁଆଟା ସମସ୍ତଙ୍କର ଖେଳନା
ପାଲଟିଗଲା ।

ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା କାନ ଦଇଟା ତଳକୁ ଓହଳି ପଡ଼ିଥାଏ ।
ସାରା ଦିନରେ କଅଁଳିଆ ଲେମ୍ବ ହାତକୁ ଭର କଅଁଳ

ଲଗୁଥାଏ । ସେମାନେ ତାକୁ ଆଉଁଷୁଥାନ୍ତି । ସେ କରୁଥାଏ
କୁଉଁ କୁଉଁ । ଭର ମଜା ଲଗୁଥାଏ ।

ମିଠଲଟା ଭର ଚଗଲା । ସେ ଦଉଡ଼ିଟାଏ ଆଣି ତା
ବେକରେ ବାନ୍ଧୁଥାଏ । ତାକୁ ଘୁଷାରୁଥାଏ । ସେ କେଁ

କେଁ ଦେଉଥାଏ । କୁକୁର ଛୁଆଟା ପିଲଙ୍କର ହୋଇଥାଏ
 ଘର ଗେଲବସର । ପିଲଏ ଯୁଆଡ଼େ ଯାଆନ୍ତି ସେ ତାଙ୍କ
 ପଛେ ପଛେ ଦଉଡ଼େ ।

ସଞ୍ଜବେଳେ ଜେଜେବାପା ବାହାର ପିଣ୍ଡାରେ
 ବସିଥାନ୍ତି । ନାତ ନାତୁଣୀମାନେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ।
 ଦଳ୍ଲ କହିଲା, ଜେଜେବାପା ଆଜି ଗୋଟାଏ ନୂଆ କଥାଣୀ
 କୁହ ।

କାହାକଥା କହିବ ?

ବଠଲ୍ କହିଲା କୁକୁର ଗପ କୁହ । ସମସ୍ତେ ଏକ-
 ସଙ୍ଗରେ କହିଲେ, ହଁ ହଁ କୁକୁର ଗପ କୁହ । ସେତେ-
 ବେଳେ କୁକୁର ଛୁଆଟା ତାଙ୍କ ପାଦ ପାଖରେ ଶୋଇ
 ଜଳ୍ଲୁଜୁଲୁ କରି ଚାହିଁଥିଲା ।

ଜେଜେବାପା କହିଲେ, “କରେ ପପି, ଆଜି ତୋ
 କଥା କୁହାଯିବ । ନୁହେଁ । ତୁ ମଧ୍ୟ ତୋ ଗପ ଶୁଣ ।”

ମିଠଳ ତାଳି ମାରି ମାରି କହିଲା, “ଘର ମଜା
 ଦେବ ।”

“ବୁଝିଲ ପିଲଏ ! ସଂସାରରେ ତ ଅନେକ ପଶୁ
 ପକ୍ଷୀ ଅଛନ୍ତି । ସବୁର ଭିତରେ ଏଇ କୁକୁର ମାନେ
 ଦେଉଛନ୍ତି ମଣିଷର ଅନେକ ଦନର ଯାଅ । ଆଉ ମଧ୍ୟ
 ସବୁଠାରୁ ଖୁବ୍ ବଡ଼ ଯାଅ ।

ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ତଳର କଥା କହୁଛି ।
 ସେତେବେଳେ ମଣିଷ ବଣରେ ରହୁଥିଲା । ପଥର

ଖୋଲ ତାର ଘର ଥିଲା । ସେତେବେଳେ ମଧ୍ୟ କୁକୁର ଥିଲା ମଣିଷର ସାଥୀ । ସେତେବେଳେ ଶାସ୍ତ୍ରୀମାନେ ବଣରେ ରହୁଥିଲେ । ମଣିଷକୁ ମାର ଝାଉ ଯାଉଥିଲେ । କୁକୁର ମଣିଷକୁ ବିପଦ ବେଳେ ସାହାଯ୍ୟ କରୁଥିଲା । କୁକୁରକୁ ସେମାନଙ୍କର ଭର ଭୟ । ଡାହାଳ କୁକୁରକୁ ବାଘ ସିଂହ ମଧ୍ୟ ଭରନ୍ତି । ମଣିଷର ପ୍ରଥମ ସାଥୀ ହେଉଛି କୁକୁର ।

ରୋମାନ ପରୁରଲ, “ଅଜା କୁକୁର ମାନଙ୍କର ବାବା ବୋଉ ନାହାଁନ୍ତି ? ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ନ ରହୁ ମଣିଷ ପାଖରେ କାହିଁକି ରହନ୍ତି ?

“ଆରେ ଚଗାଳୀ । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କ ବାପ ମା ପାଖରେ ପିଲବେଳେ ରହନ୍ତି । ବଡ଼ ହେଉଗଲା ପରେ ତାଙ୍କ ବାପ ମାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ଆଉ ଦରକାର ପଡ଼େନି । ବାପ ମା ପିଲାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତି । ନିଜ ପାଇଁ ନିଜେ କାମ କରିବାକୁ ।”

ହଁ ଆଉ ଗେଟିଏ କଥା କହୁଛି, କୁକୁରଙ୍କର ବାପ ହେଉଛନ୍ତି ହେଟା ବାଘ, ବିଜୁଆ, କୋକିଶିଆଳ । ସେମାନେ ଏମାନଙ୍କ ବଂଶଧର । ସେମାନଙ୍କର ପ୍ରକୃତ ସ୍ତ୍ରୀୟ ଏକ ପ୍ରକାରର । ସେମାନେ ବଣରେ ରହନ୍ତି । ମଣିଷର ପୋଷା ମାନନ୍ତିନି । କିନ୍ତୁ କୁକୁର ପୋଷାମାନେ । ମଣିଷର ପାଖେ ପାଖେ କୁକୁର ରହୁଥିବାରୁ ତାର ପ୍ରକୃତର କିଛିଟା ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି । ମଣିଷ ତାକୁ ବେତେଟା କଥା ଶିଖେଇଛି ।

ଆଜକାଲ ବିଲତ, ଆମେରିକା, ଜାପାନ ପ୍ରଭୃତ ଦେଶରେ କୁକୁର ମାନଙ୍କର ଗୃହଦା ଅଧିକ । ଶହ ଶହ କିସମର କୁକୁର ଅଛନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ କୁକୁର ଛୁଆ ଦୁଜାର ଦୁଜାର ଟଙ୍କାରେ ବଢ଼ି ହୁଅନ୍ତି । କୁକୁର ବଢ଼ି କର ଲୋକମାନେ ବହୁତ ଲଭ ପାଆନ୍ତି । ଏହା ବ୍ୟବସାୟ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଲିସା କହିଲା, “ଆମ ଯାତ୍ରା କହୁଥିଲେ ଆମ ଓଡ଼ିଶାରେ ବି କୁକୁର ବ୍ୟବସାୟ ହେଉଛି । ପାରଳା ଖେମୁଣ୍ଡିଠାରେ ଅନେକ ଦବତ ଲୋକ ରହନ୍ତି । ସେମାନେ କୁକୁର ବ୍ୟବସାୟ କରୁଛନ୍ତି । “ହୁଁ ଠିକ୍ କଥା ।

ଆମର ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ଶହ ଶହ ଟଙ୍କା ଦେଇ ଲୋକମାନେ କୁକୁର ଛୁଆ କିଣି ପୋଷୁଛନ୍ତି । କୁକୁର ମାନଙ୍କର ଅନେକ ଜାତ ଅଛି । ଭଲ ଜାତୀୟ କୁକୁରର ଦାମ୍ ବେଶି । କୁକୁରମାନଙ୍କର କାମ ନେଇ ଆଜିକାଲି ତାଙ୍କୁ ଛଅ ଭାଗରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଛି ।

ଲିପି ପଚାରିଲା ସେଗୁଡ଼ିକ କଣ କଣ ?”

ହୁଁ ସେଗୁଡ଼ିକ ହେଲା, ଶିକାରୀ କୁକୁର । ଏମାନେ ପବନରୁ ବାସନା ଜାଣି ପାରନ୍ତି । ଆଖି ପିଛୁଳାକେ ବିଜୁଳୀ ବେଗରେ ଯାଇ ଶିକାରକୁ ଧରନ୍ତି । ଆଉ ପ୍ରକାରେ ଶିକାରୀ କୁକୁର ଅଛନ୍ତି ତାଙ୍କୁ “ହାଉଣ୍ଡ” ଡରା ବା କୁକୁର କୁହାଯାଏ । ମାଟି ଶୁଣି ଶୁଣି ସେମାନେ ଶିକାରର ସଂଧାନ କରନ୍ତି । ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାର ଶିକାରୀ କୁକୁର ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ତାଙ୍କ ନଖରେ ମାଟି ଖୋଳି ତା

ଭିତରୁ ଶିକାରର ସଂଧାନ କରନ୍ତି । କେତେ ଗୁଡ଼ିଏ କୁକୁର ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶ୍ରମିକ । ସେମାନେ କାମ କରି ପେଟ ପୋଷନ୍ତି ।

ମାନେ ? ପଚାରୁଲୁ ଲାପି ।

ମାନେ ନିଜେ ନିଜେ ପରିଶ୍ରମ କରି ଖାଦ୍ୟ ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି । ଗୁଡ଼ିଏ ଖେଳନା କୁକୁର ଅଛନ୍ତି । ଦେଖିବାକୁ ଠିକ୍ ଖେଳନା ପରି । ଅତି ଛୋଟ । ଦେହ ସାରା ଲେମ୍ପ । ତାଙ୍କୁ ଧରିବାକୁ ମଜା ଲାଗେ । ସେମାନେ ମଣିଷର ପାଖ ଛାଡ଼ନ୍ତିନି ।

ହଁ ହଁ ମୁଁ ଦେଖିଛି । ମୋ ସାଙ୍ଗ ଘର ସିମିତ କୁକୁରଟିଏ ରଖିଛନ୍ତି କହିଲୁ ବଠଲ ।

ଆଉ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର କୁକୁର ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଶିକାର କରି ପାରନ୍ତିନି । ମିଶାମିଶି କୁକୁର ।

ଏବେ କୁକୁର ସାହାଯ୍ୟରେ ମଣିଷ ଚୋର ଧରି ପାରୁଛି । ତାକୁ ଶିକତାନ ମାନଙ୍କୁ ଧରୁଛି । ମଣିଷର ଅନେକ କାମ କରୁଛି । ମଣିଷ ତାକୁ ନାନା କଥା ଶିଖାଇଛି । ସାହା ଦେଲେ ବି ତାର ପଶୁ ପ୍ରବୃତ୍ତି ରହୁଛି । ହାଡ଼ ଖଣ୍ଡେ ପାଇଲେ ତାକୁ ଚୋରାଇବ, ବାକିତକ ନେଇ ଜୁରୁଇ ରଖିବ । କୁକୁର ଗୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରାୟ ତନିଅର ଘରୁ ତା ପରେ ଶୁଏ । ଗାଧୁଆଙ୍କ ପରି କୁକୁର ମାନଙ୍କର କିଛିଟା ପ୍ରାକୃତ ରହୁଛି ।

ସେତେବେଳକୁ କୁକୁର ଛୁଆଟା ଆଗ ଗୋଡ଼ ଦଇଟା ଲମ୍ବାଇ ତା ଉପରେ ମୁଣ୍ଡଟା ରଖି ଜୁଲୁ ଜୁଲୁ ହୋଇ ଚାହିଁଥାଏ । ଟିଲ୍‌ଏ ହସୁଥାନ୍ତି ।

ପଠା ପଣା

ଆଜି ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିଡ଼ ଜେଜେମାଙ୍କ ପାଖରେ ।
ଜେଜେ ମା' ସବୁ ପିଲାଙ୍କୁ କାମରେ ଲଗାଇ ଦେଇଛନ୍ତି ।
କାନ୍ଦାକୁ ପଠେଇଛନ୍ତି ଅଳ୍ପ ଡାଳ ଆଣିବାକୁ କିଏ ଯାଇଛି
ବାଉଁଶ ଡାଳ ଆଣିବାକୁ, କିଏ ଯାଇଛି ବଣସାରୁ ନାଡ଼
ଆଣିବାକୁ । ଘର କାମ କରୁଥିବା ପିଲା ମାଧବ କହିଲେ,
ସେ ଯାଇଛି ଅପାମାରଣ ଡାଳ, ବଜ୍ରମୂଳୀ ଗଛ, ଅମର
ଜଳ ଡାଳ ଆଣିବ ।

ଆଜି ଷଠୀ ଓଷା । ଜେଜେ ମା'ଙ୍କ ଗୋଡ଼ ତଳେ
ପଡ଼ୁଛି । ପିଲାଙ୍କର ଫୁରସତ ନାହିଁ । ସେ ମଝିରେ
ମଝିରେ ଡାକ ଛାଡ଼ୁଥାନ୍ତି । ପିଲାଏ ! ବେଇଗି ବେଇଗି
ଯାଅ । ଗାଧୋଇ ପକାଅ । ପୂଜା ଆରମ୍ଭ ହେବ ।

ବୋହୂକୁ ଡାକିଲେ, କହିଲେ, “ମୁଁ ମାଟିରେ
ଯୋଉ ଛଟି ମଞ୍ଚି ଗଢ଼ିବି, ତାଙ୍କୁ ନେଇ ନୂଆ ଗୁଙ୍ଗାଢ଼ାରେ
ରଖ । ଛଅ ପ୍ରକାରର ଡାଳ ବରଦ ଅନୁସାରେ ଆସିଗଲା ।
ଜେଜେମା ଦଳଦଥା ସୂତା ଛଅ କେରରେ ଛଅ ଗଣ୍ଠି
ପକାଇ ଠାକୁରଙ୍କୁ ମଣ୍ଡି ବାନ୍ଧି ରଖିଲେ ।

ଜେଜେମା ପୂଜା ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଜେଜେବାପାଙ୍କୁ
ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଘରର ସମସ୍ତେ ଧାଡ଼ିକର ଠାକୁରଙ୍କ
ପାଖରେ ବସିଗଲେ । ଜେଜେ ମା ପୂଜାସାର ସେଇ
ଛଟିଡାଳରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଛା କରି ସେଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ
ଛଅଥର ଲେଖାଏଁ ବାଡ଼େଇଲେ । ପିଲାଏ କହୁଥାନ୍ତି
ଜି...ଜି... ।

ଲପି, ବଠୁ, ମିଠୁ, ସୋମାନୀ, ସୋମାନୀ ସମସ୍ତେ ହସିହସି ଗଡ଼ି ଯାଉଥାନ୍ତି । ଜେଜେମା ତାଙ୍କର ନନା ବୋଉଙ୍କୁ ତାଙ୍କ ସାଥରେ ବସାଇଛନ୍ତି ମାଡ଼ ଦେବାକୁ । ସେମାନେ ମଧ୍ୟ ଏଇ ଡାଳରେ ଛଅଥର ମାଡ଼ ଖାଇଲେ । ଆଜି ଜେଜେମାଙ୍କ ରାଜପଣ ଘରର ସବୁର ଉପରେ । କି ଆନନ୍ଦ । ତାପରେ ଷଠୀ ଡୋର ଆଣି ଜେଜେମା ସବୁର ହାତରେ ବାନ୍ଧି ଦେଲେ ।

ପିଲାଏ ମହାଆନନ୍ଦରେ ପିଠା ପଣା ଖାଇଲେ ।

ବଠୁ ପଚାରିଥାଏ, ଏଇଟା କି ପିଠା, ଏ ପିଠା ନାଁ କଣ, ଏ ପିଠାକୁ କଅଣ କହନ୍ତି । ଯୁ ନାଁ କଣ ? ତା ନାଁ କଣ ! ଜେଜେମା ତାକୁ ବୁଝାଉ ଥାନ୍ତି । ସେ କହିଲେ, “ବଠଲୁ ବାବା ! ତମେ ଏବେ ଖାଅ । ମୁଁ ସଞ୍ଜ ବେଳକୁ ପିଠା ଗପ କହିବି । ଆମେ କେତେ ପିଠା କରୁ ତମେ ଜାଣିବ ।

ବିଠଲ ଆଉ ପ୍ରଶ୍ନ ନ ପଚାରି ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲା ।
ଝିଆରି ଆଉ ଧୂମ ଧାମ ସିନିତ ଦଆ ନିଆର ଧୂମଧାମ ବ
ସିନିତ ।

କି ଆନନ୍ଦ ।

ଠକ୍ ସଞ୍ଜ ବେଳକୁ ପିଲାଏ ବେଢ଼ି ଗଲେ । ସମସ୍ତ-
ଜର ସେଇ ଗୋଟାଏ ଅଳ, ଜେଜେମା ! ତମେ ଗପ
କୁହ । ପିଠା ଗପ...ପିଠା ଗପ ।

ସେ କହିବା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ବୁଝିଲି ପିଲାଏ, ମୁଁ ସିନା ତମକୁ “ପିଠାପଣା”
ବୋଲି କହୁଥିଲି । ପଣା ବୋଲି ଆମେ କିଛି କରୁନି ।
ଆମର ଭିନ୍ନଭିନ୍ନ ପିଠାକୁ ପିଠାପଣା ବୋଲି କୁହାଯାଏ ।

ତମେତ ସବୁ ଦେଖୁଚ, ମୁଗ, ବର ଗହମ, ଚାଉଳ
ଏ ସବୁ ଚୁନା କରି ପିଠା ସବୁ ତଆର ହେଉଛି । ଆମ
ଟା ମାନଙ୍କରେ ଲୋକେ ଚାଉଳକୁ ଡିଙ୍ଗିରେ କୁଟି ଚୁନା
ବାହାର କରନ୍ତି । କିଏ ବା କଲରେ ଚାଉଳ, ଗହମ
ପେଣି ଚୁନାକରନ୍ତି । ଆଉ କିଏ ଚାଉଳ, ବର, ମୁଗ, ଚଣା
କୋଳଅ, ପାଲୁଅ ସବୁ ଶିଳରେ ବାଟି ପିଠେ କରନ୍ତି ।
ପିଠେରୁ ପିଠା ତଆର ହୁଏ ।

ପିଠା ଅନେକ ପ୍ରକାରର । ପିଠାତଆର କୌଶଳ
ମଧ୍ୟ ଭିନ୍ନ । ଚକୁଳି ପିଠା ମାଟି ପଲମ କନ୍ଦା ତାଉଆରେ
ତଆର ହୁଏ । ପୋଡ଼ ପିଠା, ପିଠେକୁ ନିଆଁରେ ପୋଡ଼
ତଆର ହୁଏ । ଘିଅ ବା ତେଲରେ ପିଠା ଛାଣି ଛଣା
ପିଠା ତଆର ହୁଏ ।

ଲିପି ପଢ଼ୁରଲ, କେବେ କୋଉ ପଠା କରନ୍ତୁ ?

ଜେଜେମା କହିଲେ, ଆମ ଓଡ଼ିଆ ଘରେ ବାର ବରତ ତେର ଓପାସ । ସବୁ ମାସରେ ପବ୍ ପବ୍ବାଣି ଲାଗି ରହୁଛି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପବ୍ ପବ୍ବାଣିରେ ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ପିଠା । ସବୁ ଠାକୁର ସବୁ ପିଠାକୁ ଭଲ ପାଆନ୍ତିନି । ଠାକୁରଙ୍କୁ ନେଇ ପିଠା । ଖାଲ ସେତକ ନୁହେଁ ରତୁ ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ପିଠା । ଯୋଡ଼ ସମୟରେ ଯୋଡ଼ ଜିନିଷ ମିଳୁଚି ତାକୁ ନେଇ ପିଠା ସବୁ ତଆର ହୋଇଥାଏ ।

ଜେଜେମା...ଜେଜେମା ! କେତେବେଳେ କେଉଁ ପିଠା କରାଯାଏ ଆମକୁ କହନ୍ତୁ ?

ଜେଜେ ମା' ହସିଲେ ।

ଏଁ ! ହସୁଚ କଣ ମ ! କହୁନ ।

ସେ କହିଲେ, “ଏଇ ପିଠାକୁ ବନଇ ଗୀତଟିଏ ଅଛି ।” ଲିପି, ମିଠୁ ଦଡ଼ା, ଲସା ସମସ୍ତେ ଏକ ସ୍ଥାନରେ କହିଲେ ଜେଜେମା ! ତମେ ଗୀତ ଗାଅ ଆମେ ଯାଉଛୁ ଦୋରାଙ୍କୁ ଡାକି ଆଣିବୁ ।

ଜେଜେମା ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଣି ଦେଖାଇ କହିଲେ, “ଏ ସାବଧାନ ! କାହାକୁ ଡାକିଲେ ମୁଁ ଗପ ବନ୍ଦ କରି ଦେବି । ତମେ ସବୁ ବସି ଶୁଣ ।” ନାଉଁ...ନାଉଁ ଆମର ଆଉ ଗପ ଦରକାର ନାହିଁ । ତମେ ଗୀତ ଗାଅ, ଆମେ

କେବେ ତମ ଗୀତ ଶୁଣିନୁ । ଗୀତ ଗାଅ । ଲିପି ! ବୋଉଙ୍କୁ
ତାଜନା । ଜେଜେମା ଲଜ ଖାଇଯିବେ ।” କହିଲା ଲିପା ।

ଲିପା ଠିକ୍ କହିବ । ମୁଁ ତ ବୁଢ଼ିଲେକ, ମୋର
ପାଟିରେ ଆଉ ଦାନ୍ତ ନାହିଁ । ପବନ ଫସ ଫାସ ବାହାର
ଯାଉଛି, କି ଗୀତ ଗାଇବ । ମୋତେ ଲଜ ମାଡ଼ିବନି ।

“ନାହିଁ ଗାଅ ।”

ଆଜ୍ଞା ଶୁଣ ମୁଁ ତୁନି ତୁନି ଗାଉଛି ।
ମଗୁଣିରେ ନଆ ବିର ଚୁଉଳ
ବିରପିଠା ଖାଇ ସରବେ ହେଲ ।
ପଉଷେ ବଉଳ ମଣ୍ଡା ଗର୍ଜିଠା
ଖାଆନ୍ତି ମଜାରେ ଯେ ପୋଡ଼ିପିଠା
ମାଘେ ମାଘୁଆଣି ଯେ ସରପୁଳ
ଛେନାପୋଡ଼ ପିଠା ଫଗୁଣେ ଦୋଳି
ଚଇତ ମାସରେ ନିମ ଚକ୍ଷୁଳ
ବଇଗାଟେ ‘ଛୁଝିପତର’ ପାଳ
ଜ୍ୟେଷ୍ଠେ ପାଳୁଅମଣ୍ଡା ଖାଇବୁ
ଆଷାଢ଼ରେ ବିରଲତୁ ପାଇବୁ
ଶ୍ରାବଣେ ଖାଇବୁ ଚିତଉପିଠା
ହେବୁଅରେ ତାଳ କାକର ମିଠା ।

ଅଗିଣେ ଆରଷା ମେ ନାନାମାନ
 କାରତକେ ମାଳପୁଆ ତୁ ଆଣ
 ତା ସାଥକୁ ମିଠା ମୁଗ ଚକୁଳି
 ଖାଇ କରୁଥିବୁ ସୁଖେ ପାକୁଳି ।

ପିଲାଏ ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ । ଜେଜେମା'ଙ୍କ
 ପାକୋଇ ପାଟିରୁ ଲଳ ଖସି ଆସିଲା ତଳକୁ । ମିଠୁ କହିଲା
 ଜେଜେମା ! ପିଠା ମିଠା ଲାଗିଲା ?

ଶିକାରୀ ଗଛ

ଆଜି ପିଲାଏ ଜେଜେ ବାପାଙ୍କ ଠାରୁ ଗୋଟାଏ ନୂଆ ଗପ ଶୁଣିବେ । ନୂଆମାନେ ବଳକୁଳ ନୂଆ । ଇମିତ ଗପ ଆଗରୁ ସେମାନେ ଶୁଣି ନାହାନ୍ତି । ଜେଜେ ବାପା ଆଜି ପିଲାଙ୍କ ଠାରୁ ଦି ଚାରିଥର ଖୋସାମତ ଶୁଣିଲେଣି ।

ସଞ୍ଜ ହୋଇଗଲଣି । ଆକାଶରେ ଜହ୍ନ ଉଠିଛି । ଜହ୍ନ ଆଜୁଥରେ ସବୁ ତୋଟା ଦେଖା ଯାଉଛି । ଦାଣ୍ଡ ପିଣ୍ଡାରେ ମସିଣାଟିଏ ପକାଇ ଜେଜେ ବାପା ବସିଛନ୍ତି । ସବୁ ପଲ୍ଲ ଜମା ହୋଇଗଲେଣି । ମିଠଳ ସିଧା ଆସି କୋଳରେ ବସିଗଲା । ଆଉମାନେ ତଳେ ବସିଥାନ୍ତି । ସୋମାନୀ ଆସି ଚାଦ କଲା । ସେ କୋଳରେ ବସିବ । ବଇନା ତଳେ ବସିବ । ଜେଜେ ବାପା ପଚାରିଲେ, ତୁ କାହିଁକି କୋଳରେ ବସିବୁ । ସେ କାହିଁକି ତଳକୁ ଯିବ ।

ସୋମାନୀ ଚଟ କରି କହିଲା, ମୁଁ କୁନି ପିଲା । ବଇନା ମୋଠୁ ବଡ଼ । ଏତକରେ ମିଠଳ ଆପେ ଆପେ ତଳକୁ ଚାଲିଗଲା । ସୋମାନୀ ବସିଲା କୋଳରେ । ଜେଜେ ବାପା ଗପ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଆଜ୍ଞା ପିଲାଏ ତମେ ସବୁ ଲଜକୁଳ ଗଛ ଦେଖିବ ?

ହଁ...ହଁ...ଦେଖିରୁ । ତାକୁ ଛୁଇଁ ଦେଲେ ପହ ତାର
ଲଜରେ ବୁଜି ହୋଇଯାଏ । ତା ଫୁଲ ସବୁ ଗୋଲପୀ
ରଙ୍ଗର । ଛୋଟ ଛୋଟ ଗୋଲ ଗୋଲ ଫୁଲ । ଫୁଲର
କେଶରରୁ ଲମ୍ବା ଲମ୍ବା ଲେମ୍ବପରି ଥାଏ । ଲେମ୍ବ ଆଗରେ
ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଗୋଲଆ ରେଣୁଥାଏ । ନୁହେଁ... ?
ଫୁଲଗଛ ତମକୁ ସବୁ କିମିତ ଲଗେ ?

ଭାରି ବଡ଼ିଆ ଲଗେ ଜେଜେ ବାପା । ଫୁଲ ଗୁଡ଼ିକ
କେତେ କଅଁଳ । କେତେ ସୁନ୍ଦର । ଦେଖିଲେ ଥାଣି ଲାଗି
ରହୁକ । ଫଳ ଦହରୁ କେତେ ସୁନ୍ଦର ବାସନା ବାହାରେ ।
ତା ମହକରେ ଖଣ୍ଡମଣ୍ଡଳ ମହକ ଉଠେ । କହଲ ଲାଗି ।

ଠିକ୍ କଥା ।

ବଠୁ କହଲ, “ମହୁ ମାଛିମାନେ ଆସି ଫୁଲରେ
ବସନ୍ତି । ମହୁ ସଂଗ୍ରହ କରନ୍ତି । ମହୁ ପିଆ ଚଢ଼େଇ ଆସି
ଫୁଲ ଗଛରେ ବସି ମହୁ ପିଏ ।

ଆରେ ବାଃ...ତମେ ତ ଅନେକ ଜାଣିଛ । ମୁଁ
ତମକୁ କି କଥା ଆଉ କହବି ? ଆଜ୍ଞା ଶୁଣ ଇମିତ ବି ଗଛ
ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ଭାରି ଭୟାନକ । ବଣର ବାଘ,

ଭକ୍ତ, ସିଂହ, ହାତୀ ମାନଙ୍କଠୁ ମଧ୍ୟ ଆଉଁର ଭୟଙ୍କର ।
ସେମାନଙ୍କୁ ଶିକାରୀ ଗଛ କୁହାଯାଏ ।

ଏ...କଣ କହୁଛନ୍ତି ! ଗଛ ଶିକାର କରେ ? ସେତେ
ଗୁଲି ପାରେନା । ତାର ତ ହାତ ଗୋଡ଼ ନାହିଁ ? ଶିକାର
କରେ କେମିତି । କାହାକୁ ଶିକାର କରେ । କିମିତି ଶିକାର
କରେ ? ଏକାଥରକେ ଡକ୍ ଡକ୍ କରି କହି ଚାଲିଲା ।
ସେମାନୀ ।

ଜେଜେ କହିଲେ, “ସେ ଗଛ ବର ଗୁଲିକ୍ । ବର
ନୁଶଂସ । ଯେ ପୋକମାଛ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ମାରି ଖାଇଯାଏ ।

ଆଉ ଏକ ପ୍ରକାର ଗଛ ଅଛି ତା ଦହରେ ମଣିଷ ପଶୁ ପକ୍ଷୀ ଲାଗିଗଲେ ଆଉ ବଢ଼ି ପାରନ୍ତିନି ।

ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଉଦ୍ଭିଦ ଅଛି ତାକୁ “ପିରର୍” କହନ୍ତି । ସେ ଗଛ ବେଶି ବଡ଼ ନୁହେଁ । ଏସିଆର କେତେକ ଅଞ୍ଚଳରେ ସେ ଗଛ ଦେଖାଯାନ୍ତି । ବୋର୍ଣ୍ଣିଓରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ପିରର ଗଛ ଅଛି । ତା ଦହରୁ ଏକ ପ୍ରକାର ଭର ମିଠା ରସ ବାହାରେ । ତାକୁ ଖାଇବାକୁ କୀଟ ପତଙ୍ଗ ଲୋଭରେ ପଡ଼ି ଆସନ୍ତି । ଗଛର ଅଗ ଦେଖିବାକୁ ମାଠିଆ ପରି । ତା ଭିତରଟା ଖୁବ୍ ଚକଟିଆ । କୀଟ ପତଙ୍ଗ ଆସି ତା ଉପରେ ବସିଲେ ଆପେ ଆପେ ତଳକୁ ଆସି ଯାଆନ୍ତି । ଯେତେ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଉଠି ପାରନ୍ତିନି ଉପରକୁ । ଥରେ ଖସିଲମାନେ ଖସିଲ । ତଳେ ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାରର ତରଳ ପଦାର୍ଥ ଥାଏ । କୀଟ ପତଙ୍ଗ ଖସି ଆସି ସେଥିରେ ପଡ଼ିଗଲେ ଆଉ ରକ୍ଷା ନାହିଁ । ସେ ସେଥିରେ ଲଟ ପଟ ହେଲ ଶେଷରେ ମରିଯାଏ । ଗଛ ତାକୁ ଖାଇ ହଜମ କରିଦେଏ । ଏହା ହେଉଛି ଗଛର ଖାଦ୍ୟ ।

ପିଲମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି... । ଦକ୍ଷ କହେ “ମୋ ସାଙ୍ଗ ପର କହୁଥିଲା । ତାଙ୍କ ବାଡ଼ରେ ଭସିତ ଗଛଟାଏ ତା ବାପା ଲାଘୋଇଛନ୍ତି । ସେ ଗଛ ଭଲ, ପିମ୍ପୁଡ଼, ଝିଟିପିଟି, ଗନ୍ଧା, ଖାଇଯାଉଛି । ସେ ଗଛ ତାଙ୍କ ବଗିଚାକୁ ଜଗିଛି ।

ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ । ତା ପରେ କହିଲେ,
“ଜେଜେ ବାପା ଆଉର କୁହ ।”

“ହଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଗଛ ଅଛି ତା ନାଁ ହେଉଛି
“ସନ୍ ଡୁଉ” । ସେ ଗଛ ମଧ୍ୟ ମଶା ମାଛି, କୀଟ ପତଙ୍ଗ
ଖାଇଯାଏ । ଏହି ଗଛର ପତ୍ର ଗୁଡ଼ିକର ଉପର ପାଖ
ସରୁ ସରୁ ଲେମ୍ପ ପରି ହୋଇଥାଏ । ସେଥିରେ ଏକ
ଅଠାଳିଆ ତରଳ ପଦାର୍ଥ ବାହାରେ । କାକର ବୁଢ଼ାପରି
ଏହା ଜକ୍ ଜକ୍ କରୁଥାଏ । କୀଟ ପତଙ୍ଗ ତାକୁ ଦେଖି
ଲେଉଟେ ଚାଣି ହୋଇ ତା ଆଡ଼କୁ ଆସନ୍ତି । ତା ଉପରେ
ଅଧିକ ବସିଗଲେ ଏହି ଲେମ୍ପ ଗୁଡ଼ିକ ତାକୁ ଧରି ପକାଇ
କାରୁ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ତା ପରେ ସେଇ ତରଳ ପଦାର୍ଥରେ

ଲଞ୍ଜିଯାଇ କିଛି ସମୟ ପରେ ତାହା ମରିଯାଏ । ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ଭିତରେ ସେ ହଜମ ହୋଇଯାଏ ।

ଆଉ ଏକ ବିଷାକ୍ତ ମାଛିମଝା ଗଛ ଅଛି । ତା ପତ୍ର କଟା କଟା ଜଣା ପଡ଼େ । ମାଛି ବସିଗଲେ ତାକୁ ଏହା ଧରିନିଏ ଓ ତାପରେ ତାକୁ ଖାଇ ହଜମ କରିଦେଏ ।

ମିଠଳ ରାଗିଲ ପରି ଜଣାଯାଉଥାଏ । ଉଠି ଆସି କହିଲା, ଏ ଗଛଗୁଡ଼ାକ ଭିତରେ ଇମିତ ତାକୁ ଅଛନ୍ତି । ମୋ ହାବୁଡ଼ରେ ପଡ଼ିଲେ ମୁଁ ସାବାଡ଼ କରି ଦେଖନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ହସି ଉଠିଲେ ।

ଫଗୁଣ ଫଗୁ

ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଆଜି ପିଚକାରୀ କିଣା ଯାଇଛି ।
ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ରଙ୍ଗର । ଲାଲ୍, ହଳଦିଆ, ନୀଳ, ଗୋଲପୀ
ସାଗୁଆ । ସମସ୍ତେ ବଛା ବଛା କରି ପିଚକାରୀ ନେଇ-
ଗଲେ । ଶେଷକୁ ଥିଲା ମିଠା । ତା ପାଇଁ ସେଉଁଟା ଥିଲା
ସେ ତାକୁ ନେଲାନି । ତାର ଜିଦ୍, ବଠାଲ୍ ଭାଙ୍ଗିବା ଯୋଗୁ
ପିଚକାରୀ ଧରିଛନ୍ତି ମୁଁ ସେଇଟା ନେବି । ସେଇଟା
ମୋର ।

ବଠାଲ୍ କହୁଛି ମୁଁ ଦେବନି, ସେଇଟା ମୋର ।
ଦହୁଙ୍କ ଭିତରେ ମାଡ଼ିଗୋଲି ଧସ୍ତାଧସ୍ତି ଆରମ୍ଭ ହୋଇ
ଗଲଣି । ମିଠା କହୁଛି ମୁଁ ନେବି, ବଠାଲ୍ କହୁଛି ମୁଁ
ଦେବନି । ଦହୁଁଙ୍କୁ ଦହେଁ ମହାବଳୀ ।

ଜେଜେ ବାପା ଠିକ୍ ଏତିକିବେଳେ ବେଳକାଳ
ଉଣ୍ଡି ପହଞ୍ଚିଗଲେ । କହିଲେ,

ଗୀତ ଗାଇ ଗାଇ କହିଲେ—

“ହେଇରେ ପିଲେ ଫଗୁ
ଲାଲ ଗୋଲପୀ ଫଗୁ
କେଡ଼େ ବଢ଼ିଆ ଫଗୁ
ପିଚକାରୀଟା ଦେବୁ
ଫଗୁ ଟିକିଏ ନେବୁ ?

ଏତକ କହୁ ମିଠଲର ପିତକାରୀଟା ନେଇଗଲେ ।
ଦଳୁ ଲିପା ଚଲେଇ ଉଠିଲେ । କହଲେ ।” ମିଠୁ...ମିଠୁ
ଜେଜେ ବାପା ତୋ ପିତକାରୀ ନେଇଗଲେ ।”

ମିଠଲ ବଠଲ ପାଖକୁ ଚାଲି ଆସି ନାକରେ କାନ୍ଦି
କାନ୍ଦି କହୁଲା ମୋ ପିତକାରୀ ଦଥ । ଜେଜେ ବାପା ତା
ହାତକୁ ପିତକାରୀଟା ବଢ଼ାଇ ଦେଇ ତା ମୁଣ୍ଡରେ ଅବର
ଟିକିଏ ବୋଲି ଦେଲେ । ସେ ଆନନ୍ଦରେ ନାଚ ନାଚ
ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତା’ ବୀର ପଣିଆ ଦେଖାଇଲା । ତା କଳା
ବାଳରେ ଗୋଲପ ଅବର ଭର ମାନୁଥାଏ ।

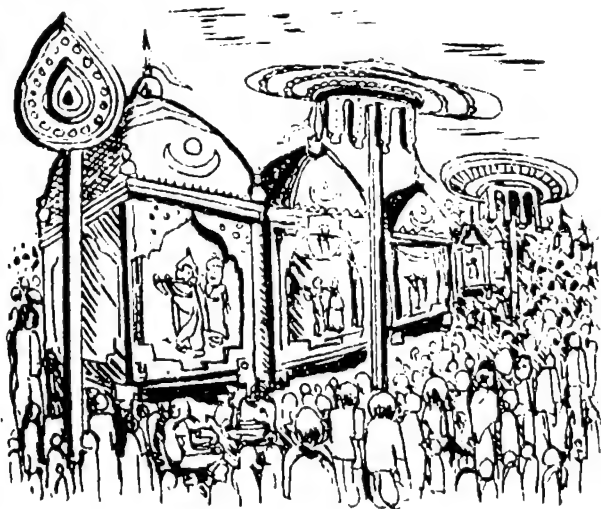

ଗୋଲମାଲ ଭୁଟିଗଲା । ବଠଲ ମିଠଲ ପୁଣି ମିଶି-
ଗଲେ । ଜେଜେ ବାପା ଫରୁ ଆଣିଛନ୍ତି ଫରୁଖେଲ
ହେବ । କାଲି ଦୋଳ ପୁନର୍ଥ । ଗାଁ ପଡ଼ିଆରେ ହେବ
ଦୋଳ ମେଳଣ । ତା ପରଦିନ ଦୋଳ ଖେଳ । କେଡ଼େ

ମଜା । କାହାର ଆଖିରେ ନଦ ନାହିଁ କି ପେଟରେ ଭୋକ ନାହିଁ ।

ଘର ଘର ଠାକୁରଙ୍କ ଗୃହରେ ବୁଜୁତ । ବିମାନରେ ବସି ଠାକୁରେ ପ୍ରତି ଘରକୁ ଆସୁଛନ୍ତି, ଭୋଗ ଖାଇବାକୁ । ବାଜା ବଜାଇ ଘଣ୍ଟ ପିଟି ମହା ଆନନ୍ଦରେ ଲୋକେ ଠାକୁରକୁ ବିମାନରେ ଆଣୁଛନ୍ତି ।

ସେମାନୀ ପଚାରିଲା, “ଅଜା ! ଆମେ ତ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଛୁ । ସେ କାହିଁ କି ଆମ ମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଆସୁ-
ଛନ୍ତି ଭୋଗ ଖାଇବାକୁ ।

“ବଢ଼ିଆ କଥାଟାଏ ପଚାରିଲା ସେମାନୀ । ଜେଜେ କହିଲେ ଆମେ ତ ବରଷ ତମାମ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଛୁ ଠାକୁରଙ୍କ ପାଖକୁ । ବରଷର ଏଇ ଗୁରୁ ପାଞ୍ଚଦିନ ଠାକୁରେ

ଆମ ଘରକୁ ଆସନ୍ତୁ । ଏଇ ଯିବା ଆସିବା ଯୋଗୁ ମଣିଷ
ଆଉ ଠାକୁରଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ପର୍କ ବଢ଼ୁଛି । ସେହି ଶ୍ରଦ୍ଧା
ବଢ଼ୁଛି । ଶ୍ରବ ଚକ୍ର ବଢ଼ୁଛି । ଖାଲି ଠାକୁର କାହିଁକି,
ମଣିଷ ମଣିଷ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ।

ମଠଲ କହିଲା “ଜେଜେବାପା ! ତମେ ଯୋଉ
ଫଗୁ ଆଣିବ, ମୋ ସାଙ୍ଗ ରହମନ୍ ସେ ଫଗୁ ଆଣିବ ।
ସେ ଆମର ସାଥରେ କାଲି ଫଗୁ ଖେଳିବ । ହୋଲି
ଖେଳିବ ସେ ।

ହଁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଖେଳିବ । ତୁ ଦେଖୁରୁନା ନାହିଁ,
ଠାକୁର ବିମାନରେ ଆସଲେ ଆଗ ତାଙ୍କ ସାଇବାଟେ
ହେଉ ଖାଇ ଖାଇ ଆସନ୍ତୁ । ଠାକୁର ସମସ୍ତଙ୍କର । ହୋଲି
ଖେଳି କାହାକୁ ଆନନ୍ଦ ନ ଦେ ।

ଆଜ୍ଞା ଜେଜେ ବାପା । ସେ ଫଗୁ ଗୁଡ଼ାକ କ’ଣ ?

“ମୁଁ ସେଇକଥା ବୁଝୁଥିଲି । ଫଗୁ କଥାତ କାଇ
କେହି ପଚାରୁ ନାହାନ୍ତି ? ଆଜ୍ଞା କଥାଟିଏ ପଚାରିବୁ । ହଁ
ଶୁଣ ! ଫଗୁକୁ ଅବର ବୋଲି ଲେଖେ କହନ୍ତି । ଅବର
ସାହା ଫଗୁ ତାହା । ତମେମାନେ ଶୁଣିଲେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ
ହେବ ସେ ଅବର ଆଲୁ ପାଲୁଅରୁ ତଆର ହୋଇଛି ।
ଆଲୁକୁ କାଟି ରୁନା ରୁନା କରି ତାକୁ ଶୁଖାଯାଏ । ତାକୁ
ମେଶିନ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ଚୁର ପାଉଡ଼ର କରାଯାଏ । ପାଲୁଅ
ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ପାଉଡ଼ର ହୁଏ । ଏହି ପାଉଡ଼ର ସେତେ
ଚକ୍ଚଣ ହୁଏ ଫଗୁ ସେତେ ବଢ଼ିଥା ହୁଏ ।

ବକମ ବୋଲି ଗୋଟାଏ ପ୍ରକାର କାଠ ଅଛି । ତାକୁ
ଲେଧ ବୋଲି କହନ୍ତି । ତାକୁ ପାଣିରେ ସିଝାଇ ଦେଲେ

ସେଥିରୁ ଗୋଟିଏ ରଙ୍ଗ ବାହାରେ । ଏହି ରଙ୍ଗ ବା କଷରେ ପାଲୁଅ କନ୍ୟା ଆଳୁ ପାଉଡରକୁ ମିଶାଇ ଦିଆଯାଏ । ତା ପରେ ତାକୁ ଖରାରେ ଶୁଖାଇ ଦିଆଯାଏ । ଶୁଖିବା ପରେ ଏହା ଫଗୁ ବା ଅବର ହୋଇଯାଏ ।

ସମସ୍ତେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲେ । ଲିପି କହିଲା, “ତା ହେଲେ ଆମେ ତ ଅବର ତଆରି କରି ପାରିବା ଆମ ଘରେ ।

ଜେଜେ ବାପା କହିଲେ, “ହ ପାରିବା ଯେ, ବକମ କାଠକୁ ଆଣି ସେଥିରୁ କଷ ବାହାର କରିବା ଘରେ ସୁବିଧା ନୁହେଁ । ସେ କାଠ ମଧ୍ୟ ସବୁଠାରେ ମିଳିବନି ।

ମିଠଲ କହିଲା, ହଁ “ଜେଜେ ବାପା, ସେ କାଠ ମିଳୁଛି । ମୋ ସାଙ୍ଗର ବାପା ପରା ତାଙ୍କ ବାଡ଼ିରେ ସେ ଗଛ ଲଗାଇଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଅବର ତଆରି କରୁଛନ୍ତି ।

ଲିପା; ଖତେଇ ହୋଇ କହିଲା, “ସବୁ କଥାତ ତୋ ସାଙ୍ଗର ବାପା କହୁଛନ୍ତି । ତୁ ସତେ ଯମିତ ନିଜ ଆଖିରେ ଦେଖିବୁ ।”

ମିଠଲ ଅଭିମାନିଆ ସ୍ଵରରେ କହିଲା, “ନହେଲେ ନାହିଁ । ମୋ କଥା ସବୁ ମିଛ ଆଉ ତୋ କଥା ସବୁ ସତ ।”

ଫଣୁ ପକ୍ଷୀଙ୍କ କଥା

ବିଠୁ ଆଜି ଅଭିମାନ କରି ଶୋଇଛି । ଯେତେ ଯାହା କଲେବ ମାନଗୋବିନ୍ଦଙ୍କର ମାନ ବୁଝାନ୍ନ । କାରଣ କଣକି, ଜେଜେମା ପରବା କାଟୁଥିଲେ, ସେତକବେଳେ ସେ ଜିଦ୍ କଲ, ଗପଟାଏ କହିବାକୁ । ଗପ ପୁଣି ଇମିତ ନୁହେଁ । ପରୀ ରାଜଜର କାହାଣୀ ନୁହେଁ । ସେ ଶୁଣିବ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ଗପ । ଜେଜେମା କହିଲେ, ମୋ ଗପ ମୁଣିରେ ଖାଲ ପରୀ ରାଜଜର କାହାଣୀ ଅଛି । ଏତକରେ ସବୁ ସରିଗଲା । ମାନ କରି ବସିଲା ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି । ବସୁ ବସୁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ଏଇତ ଉଠିଲାଣି । ଜେଜେ ନାପା ଜାଣିଲେ । ସେ ତାର ମାନ ଗୁମାନ ଭୁଲି ଯାଇଛି । ତଥାପି ତାକୁ କହିଲେ, ତୁ ଏତେ ସମୟ ଶୋଇ ପଡ଼ିବୁ । ମୁଁ ପରା ଚାହିଁବି, ତୁ ଆସିଲେ ଗପ କହିବି । ଆଜି ବଢ଼ିଆ ଗପଟାଏ ମୋ ମୁଣିରୁ କାହାର କରବି ।

“ଜେଜେ ବାପା ! ଜେଜେ ବାପା ! ଜେଜେମାଙ୍କ ମୁଣିରେ ବଢ଼ିଆ ଗପ ଆଉ ନାହିଁ । ସବୁ ପୁରୁଣା ହୋଇ ଗଲାଣି ।”

ଆସି ପହଞ୍ଚିଗଲେ ନାତୁଣୀମାନେ । ଜେଜେ ବାପା ଗପ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଆଜି କହିବେ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ଗପ ।

“ବୁଝିଲି ପିଲାଏ । ତମେ ସବୁ ନନ୍ଦନ କାନନ ଯାଇଛ ?”

“ହଁ...ହଁ । ସେଠାରେ ଆମେ କେତେ ଜୀବଜନ୍ତୁ ଦେଖିରୁ । ବାଘ, ହରିଣ, ସମ୍ବର, କୁରୁର । ନାନା ଜାତର ପକ୍ଷୀ, ମାଙ୍କଡ଼, ବଣ ମଣିଷ । ଇମିତ କେତେ କ’ଣ ।”

ବାଘ କେଉଁଠାରେ ଥାଏ ?

ତାର ବାଡ଼ ଭିତରେ ଥାଆନ୍ତି ।

ମଣିଷ ଦେଖିଲେ ସେମାନେ କିମିତ ହୁଅନ୍ତି ?

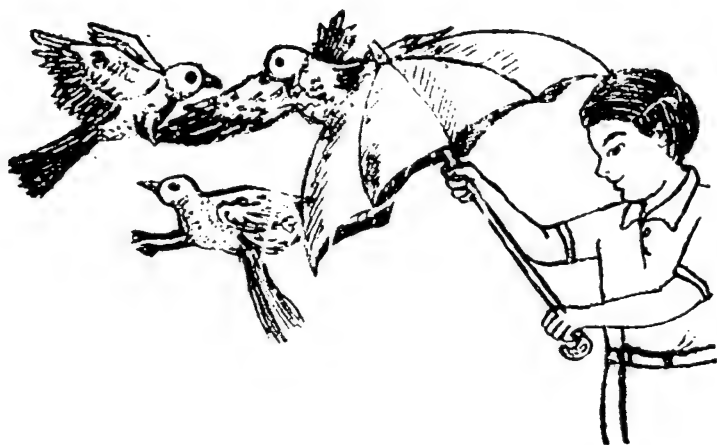
“ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଜାଲି ଭିତରେ ଥାଆନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ଖତେଇ ଦେଲେ ବା କଣ କିଛି କହିଲେ ଘରଲ ଘରିଲ ମୁହଁରେ ଚାହିଁ ।”

ଠିକ୍ କଥା, ପଶୁ ଯାହା ପକ୍ଷୀ ତାହା । ସମସ୍ତେ ଚାହାନ୍ତି ସ୍ବାଧୀନ ହୋଇ ବୁଲିବାକୁ । ତାକୁ ବାନ୍ଧିଦେଲେ ତାଙ୍କର ମନର ସରସତା ନଷ୍ଟ ହୋଇଯାଏ । ସେମାନେ ମନ ଦୁଃଖରେ ମୁହଁ ଶୁଖେଇ ଚାହିଁ ଥାନ୍ତି ।

ତମେ ସବୁ ପକ୍ଷୀ ମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ଥିବ । ସେମାନେ

ପଞ୍ଜୁରୀରେ ରହଲେ ତାଙ୍କର ସବୁ ଆନନ୍ଦ ଉଭେଇଯାଏ ।
ଖୁସିବାସି ଆଉ ରହେ ନାହିଁ ।

ଜନ୍ମାରେ ଥିବା ବାଦ ମାଙ୍କଡ଼ ଆଉ ଯେତେ ସବୁ
ପଶୁ ଦୁଃଖରେ ମଉଳି ଯାଇଥାନ୍ତି । ପଶୁ ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ
ଛାଡ଼ିଦେଲେ ସେମାନେ କେତେ ଆନନ୍ଦରେ ଖେଳାବୁଲ
କରନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ କି ଆନନ୍ଦ
ଲଗେ । ବନ୍ଧା ଜୀବଟିକୁ ଦେଖିବା ଯାହା, ଛବିଟାଏ
ଦେଖିବା ସେଇଆ । ବରଂ ଛବିଟା ଦେଖିବାକୁ ବେଶି
ଭଲଲଗେ ।

ଲପି କହିଲା, ସତରେ ଜେଜେବାପା । ମାଙ୍କଡ଼ଟିଏ
ଗଛରେ ଡାଳମାଝିଡ଼ି ଖେଳିବାର ମଜା ଜନ୍ମା ଭିତରେ
ନାହିଁ । ସେ ତାର ସବୁ ଖେଳ ଭୁଲିଯାଏ ।

କିଠୁ କହିଲା, “ଜାଣିଚନା ଜେଜେ, କାଲି ବଗିଚାରେ
ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ପକ୍ଷୀ ବସିଥିଲେ । ମିଠୁ ଛତାଟିଏ ଆଣି
ଭୁସ୍ କରି ଖୋଲ ଦେଲା । ପକ୍ଷୀମାନେ ସବୁ ହୁରୁଡ଼ି
ପଳାଇଲେ ।

ଜେଜେ ବାପା ଲିନୀକୁ କୋଳରେ ଧରିଆନ୍ତି । ସେ
ନିଆକର କଥା କହି ଶିଖୁଥିଲା । ଖନେଇ ଖନେଇ କହିଲା,
ଜେଜେ ! କେଲେ ସୁନ୍ଦଳ ଚଲେଇ । ମିଠୁନା ଘର ଦୁଷ୍ଟ ।

ଜେଜେବାପା କହିଲେ ଏଇ ଦେଖ ! ତମେ ସବୁ
ଦୁନ୍ତାନ୍ ହୋଇ ବସ । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ଡାକିବି ।
ସେମାନେ ପୁଣି ଆସିବେ । ଛତାଟା ମୋତେ ଦେ, ମୁଁ
ଜୁରୁଇ ଦଏ ।

ତାପରେ ସେ ନାନା ପ୍ରକାର ଶବ୍ଦ କଲେ । ଉଡ଼ି
ଯାଇଥିବା ପକ୍ଷୀମାନେ ଗଛ ଡାଳରୁ ପୁଣି ଓହ୍ଲାଇ ଆସିଲେ
ତଳକୁ । ପାଖକୁ ଆସିବାକୁ ଡରଲେ ।

ଜେଜେବାପା କହିଲେ ତମେ ସବୁ ଯାଇ ଘର
ଭିତରେ ଝରକା ପାଖରେ ବସ । ତମକୁ ପକ୍ଷୀମାନେ
ଡରୁଛନ୍ତି । ମୁଁ ଏକା ଏ ବଗିଚାରେ ରହିବି । ପକ୍ଷୀମାନେ
ଆସି ମୋ କାନ୍ଧରେ, ମୁଣ୍ଡରେ, ପିଠିରେ କୋଳରେ
ବସିବେ । ମୋ ସାଥରେ ଖାଇବେ । ତମେ ସବୁ ଘର
ଭିତରୁ ଏ ସବୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେବ ।”

ସମସ୍ତେ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଆସି ଝରକା
ପାଖରେ ଭିତ ଜମାଇଲେ । ଲିନୀ କହିଲା ଜେଜେୟା ! ମୁଁ
ଯିବିନି, ତମ ପାଖରେ ରହିବି । ଚଲେଇଙ୍କ ସାଥରେ

ଖେଲିବ ।” ଜେଜେ କହିଲେ ତୁ ଘରକୁ ଯା, ନହେଲେ ପକ୍ଷୀମାନେ ଆସିବେନି ।” ଲୁନୀ ଚାଲିଗଲା ।

ଜେଜେ ବାପା ଗୋଟାଏ ମସିଣା ପକାଇଲେ ତଳେ ।

ଚାନ୍ଦି କପେ ମଗାଇଲେ । କିଛି ମୁଢ଼ି ଆଉ ରୁଟି ମଗାଇଲେ । ମୁଢ଼ି ମସିଣାରେ ପକାଇ ଦେଲେ । ରେଟିକୁ ଛିଣ୍ଡାଇ ଚୁକୁଡ଼ା ଚୁକୁଡ଼ା କରିଦେଲେ । ସେ ଚାନ୍ଦି ଖାଉଥାନ୍ତି । ଖବର କାଗଜ ପଢୁଥାନ୍ତି । ପକ୍ଷୀମାନଙ୍କୁ ଇସାରା ଦେଲେ । ସେମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ଓହ୍ଲାଇ ଆସି ମସିଣାରେ ବସିଲେ । କିଏ ମୁଢ଼ି ଖୁମ୍ବି ଖାଇଲା । ଆଉ କିଏ ଜେଜେଙ୍କ ହାତରୁ ଚୁକୁଡ଼ା ରୁଟି ନେଇ ଖାଇଲା ।

ପିଲାଙ୍କ ଆନନ୍ଦ କହିଲେ ନ ସରେ । ପିଲାଏ ସମସ୍ତେ ପକ୍ଷୀ ସଉକିଆ ହୋଇଗଲେ । ପକ୍ଷୀମାନେ ଆଉ ପିଲାଙ୍କୁ ଭୟ କଲେ ନାହିଁ । ଜେଜେ କହିଲେ ପିଲାଏ ! ତମେ ସବୁ ପଶୁପକ୍ଷୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇଲେ ସେମାନେ ଘର ଭିତରକୁ ଆସି ତମ ସାଥରେ ଖେଳାବୁଲ କରିବେ । ତମର ନିତି ଦିନିଆ ସାଙ୍ଗ ସାଥୀ ହୋଇଯିବେ ।

ଆକାଶ କାହିଁକି ନୀଳ

ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି ଲଲା

ଆଜି ଘରୁ ଗୋଟାଏ ପଟୁଆର ବାହାରକୁ ।
ଆଗରେ ଚାଲିଛନ୍ତି ଲିପି, ଲିପା, ବଜ୍ର, ମେଠା ରେମାନ୍ତି
ସୋମାନ୍ତି ଆଉ ଲିନା । ପଛେ ପଛେ ଜେଜେବାପା
ଚାଲିଛନ୍ତି । ନାତନାତୁଣୀଙ୍କ ପଟୁଆରରେ ସେ ମିଶିଛନ୍ତି ।
ସମସ୍ତେ ମୁହାଁଇଛନ୍ତି ନଇ ଆଡ଼କୁ ।

କିଛି ସମୟପରେ ସେମାନେ ପହଞ୍ଚିଗଲେ । ଅଙ୍କା-
ବଙ୍କା ନଇଟା ସାପ ପରି ମାଡ଼ି ଚାଲିଛି ଆଗକୁ । ସୁନ୍ଦା-
ସୁଲିଆ ପବନ ବହୁଛି । ଆକାଶରେ ମାଛରଙ୍କା ଚଢ଼ି
କାଟୁଛି । ନଇଧାରର ବାଲି ଉପରେ ଧାଡ଼ି ହୋଇ
ବସିଛନ୍ତି ଅନେକ ବର । ନଇ ବାଲିରେ ଚାଲି ଚାଲି
ସମସ୍ତେ ସୁଅ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ବାଲି ଉପରେ ବସି
ସେମାନେ ଚାରି ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଥାନ୍ତି । ଜେଜେବାପା
ବସିଥାନ୍ତି ମଝିରେ । ଚାରିପାଖରେ ପିଲଏ ।

ବିଠୁ ହଠାତ୍ ଚଲେଇ ଉଠିଲା । ଲିପି ନାନୀ...
ଲିପି ନାନୀ । ଦେଇ ଦେଖିଲେ ଆକାଶଟା କେମିତି ଲଲା
ଦେଖାଯାଉଛି । ସବୁପିଲା ସେଇ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ ।

ସମସ୍ତେ ତାଳି ମାରି ମାରି କହିଲେ “ହେଉରେ ଲାଲ—
ଗୁଲ୍ଲି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ।”

ସୋମାନୀ କହିଲା “ଆକାଶଟା ମୋ ଫୁଲ ପରି ଲାଲ
ଦେଖା ଯାଉଛି ।” ମିଠି କହିଲା “ମୋ ଫୁଟବଲ ପରି
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦଶୁଛି ।” ସୋମାନୀ କହିଲା “ମୋ ଟିକିଲି ଭଳିଆ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଲାଲ ।” ଦକ୍ଷ ସମସ୍ତଙ୍କ କଥାକୁ କାଟିଦେଇ କହିଲା
“ଆକାଶ ଦେଖାଯାଉଛି ଆମ ହୋଲ ଖେଳର ଅବିର
ପରି ।”

ଲିପି ପଢ଼ୁଥିଲା ଜେଜେବାପା ସୂର୍ଯ୍ୟ କେମିତି
ଦେଖା ଯାଉଛନ୍ତି । ଜେଜେବାପା କହିଲେ “ତୁ କହୁନୁ,
ମୋତେ କଣ ପଢ଼ୁଛୁ ।

ଲିପି ଚଟକରି କହିଲା ଜେଜେବାପା ମୁଁ କହିବି ?
“ହଁ କହୁନୁ ।”

ସୂର୍ଯ୍ୟ ଦେଖାଯାଉଛନ୍ତି ଗୋଟିଏ ସିନ୍ଦୂର ଟୋପା
ପରି ।

ଲିପି ପଢ଼ୁଥିଲା ଜେଜେବାପା, ଆକାଶ ତ ନୀଳ,
ଆଉ ସୂର୍ଯ୍ୟ କାହିଁକି ଲାଲ ? ବିଠୁ କହିଲା ଏଇପରି
ଆକାଶଟା ଲାଲ ଦେଖାଯାଉଛି ତୁ ନୀଳ କ’ଣ କହୁଛୁ ।

ହଁ ଯେ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ହସରେ ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶ ସିନା
ଲାଲ ଦେଖାଯାଉଛି, ସାରା ଆକାଶଟା ତ ନୀଳ ।
ଜେଜେବାପା କହିଲେ ଆଜ୍ଞା ଶୁଣ ।

“ସତରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ କେତେ ଲାଲ ଚୁହୁ ଚୁହୁ
ପେଣ୍ଡୁଟିଏ ପରି ଜଳାପଡ଼ୁଛନ୍ତି । ସତେ ସେମିତି କିଏ

ଆକାଶକୁ ଲିପି ଦେଇଛି ଫଗୁରେ । ପିଲାଏ, ମନେରଖ
ସୂର୍ଯ୍ୟ ନଜେ ଲାଲ୍ ହୋଇନାହାନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଝର କିଛି ବଦଳି
ନାହିଁ । ଦନର ସବୁ ସମୟରେ ଏ ପ୍ରକାରର ରଙ୍ଗ
ଦେଖିବାକୁ ମିଳେନା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେଲାବେଳେ ଏଇପରି
ରଙ୍ଗ ଦେଖାଯାଏ ।”

ଏକା ସମୟରେ ସବୁ ଯାଗାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ
ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ତେଣୁ ସବୁ ଯାଗାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଏକ
ସମୟରେ ଲାଲ୍ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ,
ସୂର୍ଯ୍ୟ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତଳକୁ ଖସନ୍ତି । ସେ ଯେତକି ତଳୁଆ
ହୁଅନ୍ତି ତାଙ୍କ କିରଣ ପୃଥିବୀର ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଭିତରେ
ସେତକି ଗତକରେ । ଦୂରତା କମିଲେ ରଙ୍ଗ ବଢ଼େ ।
ଦୂରତା ବଢ଼ିଲେ ରଙ୍ଗ କମିଯାଏ ।

ଲିପି କହିଲା, “ଜେଜେବାପା ! ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଭିତରେ
ପର ସାତଟା ରଙ୍ଗ ଅଛି । ବାଘନିଶାହଲାନା ।”

ଲିପି କହିଲା “ନାନା, ଆମ ଦିବ୍ଦ କହିଛନ୍ତି, ବାଘ
ନିଶାହଲାନା ।” “ହଁ, ସେ ଏକା କଥା । ତୁମେ ନାଁ ଗୁଡ଼ାକ
ଜାଣିବ ତା ହେଲେ” ବାଇଗଣ, ଘନନୀଳ, ନୀଳ, ସବୁଜ,
ହଳଦିଆ, ଲାଲ୍, ନାରଙ୍ଗୀ । ଏସବୁ ରଙ୍ଗ ମିଶି ସୂର୍ଯ୍ୟ ଇଷତ୍
ଧଳା ଦେଖାଯାନ୍ତି ।

ପୃଥିବୀର ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଧୂଳିକଣା, ଜଳକଣା
ଓ ଆଉ ଅନେକ ମଇଳା ଜିନିଷ ଅଣୁ ଆକାରରେ
ରହିଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ଯେତକି ତଳକୁ ଆସନ୍ତି, ତାଙ୍କ କିରଣ
ସେତକି ଏଇସବୁ ଭିତରେ ଦେଇ ଆସେ । ଫଳରେ ତା

ଭିତରୁ ନାନାରଙ୍ଗ ବାହାରେ । ସାଧାରଣତଃ ଆମ ବାୟୁ-
ମଣ୍ଡଳରୁ ବାଇଗଣି, ନୀଳ ଆଉ ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ବାହାରିଥାଏ ।
ଯେତେବେଳେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ସେତେ
ବେଳେ ଅତି ତଳକୁ ଆସିଯାଆନ୍ତି । ସେ ଯେତକି ତଳକୁ
ଆସନ୍ତି, ଲଲି ଆଉ ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗ ସେତକି ବାହାରେ ।
ଫଳରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ବେଳେ ଲଲ ଦେଖାଯାଏ । ଲଲ
କିରଣ ପଡ଼ି ପଶ୍ଚିମ ଆକାଶ ଲଲ ହୋଇଯାଏ ।

ମିଠଲ କହିଲା, “ଏମିତି କଥା । ସୂର୍ଯ୍ୟ ନିଜେ ଲଲ
ହୁଅନ୍ତିନି । ବାୟୁମଣ୍ଡଳର ଧୂଳି ଓ ଜଳକଣା ଭିତରେ
ଆଲୋକ ପଶିଲେ ରଙ୍ଗଟା ବାହାରେ । ଆଜ୍ଞା ଜେଜେ-
ବାପା ! ଆକାଶଟା ନୀଳ କାହିଁକି ?”

“ଆଜ୍ଞା ତମେତ ସବୁ କହୁଥିଲ, ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କର ସାତଟା
ରଙ୍ଗ ଅଛି ବୋଲି । ତାହା ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ବାହାର
ବାୟୁମଣ୍ଡଳରେ ଖେଳିଯାଏ । ବାଇଗଣି ଆଉ ନୀଳ
ରଙ୍ଗର ତରଙ୍ଗ ସବୁ ଛୋଟ ଛୋଟ । ଏହା ବାୟୁରେ
ଗୁରୁଆଡ଼େ ବିଛେଇ ହୋଇଯାଏ । ଲଲ ରଙ୍ଗଟା ସିଧା
ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଭେଦକର ଗୁଲିଆସି ଯାରେ । ନୀଳ ଆଉ
ବାଇଗଣି ରଙ୍ଗ ବାୟୁମଣ୍ଡଳ ଭେଦକର ତଳକୁ ଆସ-
ିଯାରେ ନାହିଁ । ଶୂନ୍ୟରେ ଏହା ବିଛେଇ ହୋଇ ରହିଯାଏ ।
ଆମେ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲେ ଆକାଶ ଏଥିପାଇଁ ନୀଳ
ଦେଖାଯାଏ ।

ସବୁ ଶୁଣି ଶୁଣି ମିଠଲ ଉଠି ପଡ଼ିଲା । ବାଲି ଝାଡ଼ି
ଝାଡ଼ି କହିଲା, ଜେଜେବାପା ତମେ କିଛି ଜାଣିନ ।

ଜେଜେମା କହୁଥିଲେ, “ପରଘଣୀ ତାଙ୍କର ରଙ୍ଗ ତୁଳୀ
 ନେଇ ଆକାଶକୁ ନୀଳ ରଙ୍ଗରେ ରଙ୍ଗେଇଛନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ
 ବୁଡ଼ିଯିବା ଆଗରୁ ସେ ପଶ୍ଚିମ ଦଗରେ ରଙ୍ଗ ତୁଳୀ
 ଧରି ଛିଡ଼ା ହୋଇଥାନ୍ତି । ସୂର୍ଯ୍ୟ ନଇଁ ଆସିଲେ ସେ
 ରଙ୍ଗେଇ ଦିଅନ୍ତି ।”

ରୋମାନୀ, ସୋମାନୀ, ଲିନୀ, ଲିସା ଏକାବେଳେ
 କହି ଉଠିଲେ ଜେଜେମାଙ୍କ କଥାଟା ଠିକ୍ ହୋଇଥିବ ।
 ଲିପି କହିଲା, “ଆମ ବହୁରେ ବି ଲେଖା ଅଛି । ଜେଜେ-
 ବାପା ଯାହା କହିଲେ ତାହା ଠିକ୍ ।”

